

Ben Diyarbakır'da doğdum. Kalabalık bir aileye doğmuşum 1966 yılında Ekim ayı.

Annem, çok güzel bir annem var benim. Bütün resimlerde inanılmaz zarif, rüya gibi güzel bir kadın. Şimdi doğumumu anlatırken o fotoğrafları geliyor gözümün önüne, kucağındayım ben kundaklı bebek; anneannem, babaannem, teyzelerim, halam işte başka türlü akrabalar falan öyle kalabalık, annem lohusa yatağında yatıyor çeşit çeşit pozlar filan, böyle el bebek gül bebek bir ortama doğmuşum.

İlk çocuğuyum ben annemle babamın, hep çok güzel hatırlıyorum mesela bu doğduktan sonraki artık fotoğraflardan mı ya da bende bıraktığı duygudan mı bilmiyorum ama böyle çok ailenin hep çok sevilen (...) mışım. Ailem Arap bir aile, Arap kökenli... Diyarbakır denilince hep Kürtler düşünülür ama hayır Kürt değiller böyle çok da Kürtleri de sevmezler sevmediler yani öyle yaşadılar ne yazık ki ve bence benim yıllar sonra kendime geldiğimde, kendimi sorguladığımda Kürtleri bu kadar sevmemin belki nedeni oralar.

Böyle çok, babaannemin çok çocuğu var çok baskın ve çok gürültücü bir Arap ailenin içinde, annem de işte öğretmenmiş, evlenince görevini yapma demiş babam. Mesleğini yapma. Yapmamış, ev kadını olmuş. Altımızda teyzemler oturuyor, teyzemi çok seviyorum, iniyorum, çıkıyorum sürekli falan, hani her iki evin bir tanesiyim. Teyzemin kocası çok tatlı bir insan. Kuzenim var böyle hayranım falan büyük benden. Böyle Diyarbakır'ın en eski apartmanlarından birinde oturuyoruz. Halimiz vaktimiz gayet yerinde.

Sonra 3,5 yaşındayken falan benden sonraki kardeşim doğdu. Onu bir miktar... Çok az hatırlıyorum onun doğumunu ama sonra onun büyüdükçe böyle çok huysuz hallerini hatırlıyorum o da kız. Onunla ilgili küçüklüğümde en çok hatırladığım şey onun böyle bağırtıları çağırtiları ve huysuzluğu. Bizi böyle yaka silktiğimiz bir çocuktu yani. İsmiyle de tam tersi tam ismiyle müsemma diyemeyeceğimiz bir ismi vardı.

Evin ortamını şöyle anlatabilirim; Tabii ki daha sessiz bir anne her zaman daha kabullenen. Mesela babamı hep şöyle hatırlıyorum hep böyle bağırırken, kızgınken, öfkeliyken hani komik şeyleri de var tabii ki bir sürü görüntümde var da. Böyle dışarda çok yoğun çalışmış, gelmiş başı ağrıyor, yatıyor, hep böyle bir migren krizleriyle hatırlıyorum yani. O bizim hayatımızda çok büyük rolü oldu o migrenin. Babamın migreni ve de babamın baş ağrıları, kapılar kapanır babam nerede? babam yatıyor. Baş ağrıyor işte başına buz koymuş. Bende mesela o iş ayrı bir belki mesela o iş ayrı bir belki hastalıklara karşı da ayrı bir tepki mi yarattı bilmiyorum. Ben öyle mi doktor oldum anlamıyorum. Günün birinde bunları çözeceğim pek yakın, önümüzdeki beş yıl içinde çözmeyi düşünüyorum. Bu sorularıma cevap bulacağım.

Sonra ben 10 yaşındayken üçüncü kardeşim doğdu. Hiç unutmuyorum ben okuldan dönmüşüm. İlkokul dört veya beşteyim. Teyzemlerdeyim. Annem hastanede doğurmuyor bu arada, doğumları evde yapıyor. Çünkü hamam böceği var hastanede, devlet hastanesinde yataklarda veya odalarında böyle bir de fobimiz de gelişti bizim ailece. Annemin şeyi nedeniyle, hamam böceği fobisi nedeniyle. E Diyarbakır sıcak yer yani hamam böceği kaçınılmaz bir hayvan, sıcak iklim için, hayatımızı kabusu çevirmiştir yani hamam böcekleri. Uçanı var yalnız yerde yürüyeni var. Boyut boyut farklı böyle.

Geldim elimde çantam teyzelere girdim babam böyle heyecanlı gülüyor ama hem gülüyor keh keh keh hem de teyzemin kocasına şey diyor; eeeee diyor, ne yapalım erkek adamın erkek evladı olurmuş, bizim de böyle. Hani hem sevinçli ama bir yandan da üzgün çünkü kız olmuş. Üçüncü çocuğu kızmış. Üçüncüyü yapma nedenleri bence erkek. Çünkü aile de böyle bir erkek şeyi var baba tarafımda, hani erkekler daha kıymetli, işte halam böyle çok erkek seven baskın, işte zaten annemi böyle epey ezmişler. Sırf dilden dolayı, hani annemin bilmediği bir dil hep konuşulmuş yıllarca, annem de öğrenmemiş. Belki tepki duymuş bilmiyorum. Ben hep onun tepkili olduğu için öğrenmediğini düşünüyorum, yoksa sürekli etrafında sürekli konuşulan bir dili insan öğrenmez mi yani bir kelime bile kullanmaz mı merak eder öğrenir yani. Ben mesela bir ara çok merak ettim, babam biraz öğretti bana Arapça, sonra yarım kaldı lise zamanlarımdı.

Neyse böyle çocukluk hep böyle şeyle geçti işte bir kısmın da babamın baş ağrıları bir kısmında teyzem... anne tarafım daha böyle daha selim bir aile daha sakin, daha sessiz, daha içe dönük. Onlar Elazığlı. Orda böyle çok daha sevgi dolu daha sakin, gürültülü olmayan bir his yaşıyorum mesela anne tarafını düşündüğüm zaman, ama ben her iki tarafın da çok sevdiği bir çocuk olarak büyüdüm hep. Bir de böyle çok sevilen, çok özenilen işte zamanla böyle büyüdükçe işte ilkokul 1-2 işte okuma töreni kurdele ... Yavaş yavaş böyle ben (...) şey şey oldum hani öne çıkar oldum filan. Öne çıkar oldum derken ne bileyim ilk beşinci sınıfta bilgi yarışmaları bilmem ne takımlarına girmeye başladım falan filan, yok milli eğitimin yarışması yok onun yarışması falan daha böyle parmakla gösterilen bir çocuk oldum. Başarılı bir çocuktum ama bir süre sonra da gerçekten o başarı şey oluyor hani yapışıyor insanın üzerine başka türlü de yapamaz hale geliyor veya sadece onunla mı kendini göstermeye çalışıyor böyle çok pohpohlandım ben o konuda ama bir yandan da mükemmel olmam için annem de babam da şimdi böyle çok somut davranışlarını söyleyemeyebilirim ama ne yapıp ettilerse benim hep mükemmel olmam gerekti. Bütün çocukluğumda gençliğimde ve genç kadınlığımda belki bu yaşıma kadar. 54 yaşındayım daha ben son 5-6 yıldır bir dakika ya dedim, bu kadar da mükemmel mi olmak zorunda mıyım? Hayır, olmayacağım ya da 10 yıldır diyeyim hadi son 10 yıldır ...

Hep o zamanda kurulan bir şeyler hamur veya o hamura katılan bir şeyler. Hani ekonomik olarak böyle çok şey fark etmedim, böyle hiç zorluk hissetmedim çocukluğuma dair. Şimdi şimdi böyle arada zorla annemin ağzından laflar zor alıyoruz biz. Annemde geçmişle ilgili çok fazla düşünmek ve konuşmak istemiyor, böyle silmek istemiş hatta sildim ben filan diyor. Orada mesela zorlanmaları olduğunu falan ama bizim hiç hissetmediğimizi anlıyorum. Ciddi zorlanmaları olmuş. Çünkü babam böyle hem bir pamuk çırçır fabrikasının müdürü gibi bir şeydi hem de torna tesri atölyesi vardı iki tane ama hani o migrenlerden dolayı çok da işe gittiğini hatırlamıyorum yani, tamam giderdi de işte giderdi amcalarım işte böyle köyler vardı dedemden veya babaannemden bir şeylerden kalan, hep oralardan hep öyle ekim biçim işleri olurdu filan, bütün amcalar o işlerle uğraşırdı ama babam çok bulaşmazdı. Sonra sonra iyice büyüdükten sonra böyle çok muazzalı işler olduğunu bugün görmeye başladım. O zamanlar babam mesela elini eteğini çekmiş meğerse, hani o didişmemek için kavga etmemek için. Belki de hep içine attı bunları ve sessiz kaldı migreninden patladı filan. Yani kim bilir ne. Herkesin böyle bir hikâyesi var yani. Böyle güzel zamanların, çoğunlukla güzel hatırlıyorum.

Bütün ilkokulu, ilkokulu safi başarı olarak hatırlıyorum mesela böyle ne denir o çocuklara, takdirlik öğrenci gibi hani. Böyle herhalde annem de benimle kabul günlerinde mi övünüyordu, annem öyle bir tip değildir, ama bence yapıyordu. Ya da ne biliyim babam böyle karne günü babamın gözündeki o ışık için mi yaptım bütün bunları, hiçbir fikrim yok ama yapmışım yani.

Sonra mesela Anadolu lisesi sınavında babam bana bizzat böyle matematik çalıştırdı falan yani hatırlıyorum. Ki o zaman öyle ders, dersane falan yok, ama ben kazanamadım Anadolu lisesini. Bence çöktüler ve babam ne yapıp edip, Ankaralara gitti bilmem neler yaptı bir yedek sınıf açtırdı. Bir ay sonra ben bayağı mahalledeki merkez orta okulunun birinci sınıfına giderken, bir ay sonra hani sınavlar daha başlamamıştı ... şeye gittim Anadolu lisesine yeni açılan sınıfa. Öyle bir demek ki bir hırs varmış. Bak uzun süredir hiç bunu hatırlamıyordum. Şimdi hatırladığım zaman anlatıyorum, çocukluğumu.

Anadolu Lisesi tabii daha parlak yıllarımdı benim. Şımarık, işte kendini beğenme, gerçekten. Çünkü Anadolu lisesinde şehrin böyle varlıklı ailelerinin çocuklarıyla, çevre illerdeki köylerden ve çevre illerden o sınavı kazanabilecek çocukların yatılı olarak okuduğu yani böyle iki ucun iki böyle sosyal ucun okuduğu bir okul, Diyarbakır Anadolu Lisesi.

O çocuklar gariban... sonra sonra bizle böyle lise buluşmaları başladı bilmem ne çok böyle karşılıklı ağlaştık, döküldük konuştuk ettik de öğrendim ben. Mesela ben o zaman hiç fark etmemiştim, parası olmadığı için şubat tatilinde evine gidemeyen varmış. Biz bunu her konuştuğumuzda böyle ağlıyoruz gerçekten, hiç unutamıyorum. Ne bileyim işte o köyünün yolu kardan kapalı diye şubat tatilinde gidemeyen varmış falan böyle bir sürü o zaman hiç fark etmediğim hani ben servisle gidip geliyorum, işte derslerim çok iyi, iyi bir öğrenciyim, işte birine gönül vermişim o zamanlardan (gülüyor) benim için okul o. Böyle çok eğlenceli bir altı yıl geçirdim ben Anadolu lisesinde gerçekten yani çok rahat okudum, çok eğlendim, çok güzel âşık oldum. İşte bana bir sürü çocuk âşık o tam böyle tadına vardım yani egomun tavan yaptığı zamanlar. O zaman böyle şeyimiz de kötü değildi ekonomik olarak demek ki. Yazları işte Diyarbakır'la Elâzığ arasında Hazar Gölü var. Bütün akrabaların evleri var. Teyzemlerin, hâlâmların yengemlerin dıdımın dıdısının falan, o zaman hep gideriz orda geçiririz. Böyle hani Diyarbakır dersin ezilmişlerin kenti, ezilmiş bir halkın çoğunlukta olduğu bir kent... neler yaşanıyor 80 öncesi, hiçbirinden haberdar olmadan büyüdüm ben hiçbirinden. Yani o şehrin politikliği ile tek ilişkim, biz stadyumun karşısındaki bir evde otururduk, stadın duvarlarına sürekli politik şeyler sloganlar yazılırdı. Yazılır silinir, yazılır silinir. Biz onları ezberlemiştik işte her şeyde her pazar maçlar olur. İşte ne bileyim hani Diyarbakır solcu bilindir, faşist şehirden gelen futbolcuların olduğu bir şey karşılaşmaysa mutlaka taşlar bilmem neler havada işte bizim camlar aşağı iner filan böyle alışığımız maçlardaki kavgalara. Arabalar mahvolur, tekerleri patlatılır, bayağı böyle bildiğin şey hani şiddetin şeyini kanıksamışız biz o maç şiddetini, sonra tabii biz bunu hani polisin toplumsal olaylardaki davranışı olarak ben yaşadım mesela. Hatırladım o zamanları hatırladım. İşte o stadın duvarlarında bak hâlâ “kalbi hizmet aşkı ile dolu AP başkan adayı Yusuf Atalay” bak çıkardım sloganı. Bakar mısın kaç yıllık slogan bu. Şeyde kalmış yani o duvarda.

Mesela şeye çok özenirdim ben böyle lastik ayakkabıları olurdu Kürtlerin, nasıl isterdim yalvarırdım ne olur bana da alın. Çünkü böyle sandalet böyle metal bir çitçiti vardı o naylon beyaz. Bir gün almadılar bana. Yalvardım annelere, almadılar, bir kez bile almadılar.

Anneannem beni birkaç yaz şeye götürmüştü, onun da Elazığ'ın işte merkeze yakın bir köyde anneannemin de böyle bir şey bir ailesi vardı hani böyle hani ağa kızlarıydı anneanneler ve kardeşleri. Öyle bilinirdi orada. Mesela köyde kız kardeşi çocuklarıyla falan yaşarlardı. Orda kendimi inanılmaz iyi hissederdim ben. Ne kadar ilginç bir şey. Mesela teyzemin kızları vardı Elazığ'da oturan, o anneannemin kardeşinin oğlu da bizimle hemen hemen yaşıt. Anneannemin kız kardeşinin oğlu ama hani bir şekilde bizle yaşıt. Onun çok çocuğu vardı. O anneannemin babasının evinde kalıyordu. Çünkü orada yaşıyorlardı. Köylü, Elâzığ aksanı çok ağır bir aksan, o konuşurken benim teyzemin kızları onlarda Elazığ'da büyümüşler ve orada yaşıyorlar, onunla dalga geçerlerdi. Yıllarca bunu anlattılar ailede ben hep şey derdim ‘ya o da onun konuşması karışmayın haksızlık’ falan gibi mesela hep ben sonradan işte böyle solcu molcu olduktan sonra hep böyle ailedeki büyükler hııı bu zaten küçükken de böyleydi falan diye söylediler konuştular yani, bu anlatıldı. Hep böyle kulağım dolu benim bunlarla. Öncesinde de konuşuluyordu. Öyle bir hani bana o zamanlarda atılmış tohumlar aslında bugünkü benim insani değerlerimi oluşturan her şey bana o zaman verildi aslında. Bir kısmı direk verildi, sevgiyle verildi bence, bir kısmı tam tersi davranıldığı için verildi. Mesela babam inanılmaz bir Kürt düşmanıydı. Hani Kürt gibi kokmak, ne bileyim abuk sabuk terimleri vardı, gelirdi küfrederdi falan evde Kürtlere. Şimdi bunu böyle söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama sonradan mesela ben burada fakülteye geldiğimde Diyarbakırlı olduğumu duyunca herkes hemen soruyordu: Kürt müsün? Hayır değilim ama gönlüm Kürt filan derdim böyle hemen ve hâlâ bunu derim. Mesela ne yaptım ettim nasıl oldu bilmiyorum hani bu çok bilinçli olmadı kendiliğinden belki oldu.

Bir gün böyle çocuklarım böyle 12 yaşında falan bana dediler ki ikisi birden ‘anne yaaa sen niye Kürt değilsin?’ üzüldüler benim Kürt olmadığımı öğrenince, hani artık ne vermişsem onlara ya da evde neyi yaşamışlarsa. Öyle şimdi çocukluktan taa nerelere geldim. Ben yine Diyarbakır'da kalayım bence biraz.

Mesela tam 80 öncesinde yengemin annesi Diyarbakır emniyetinin bitişiğinde oturuyormuş. Hayatımdaki tek politik olabilecek olay. Sonradan yorumluyorum ama bunu ben. O zaman asla yorumlamadım. Onlar o evden taşındılar darbe sonrasında hemen. Neden? Çünkü çığlıklar, işkence sesleri, ne bileyim belki de şeyden atılanlar, üst katlardan atılanlar yani bildiğin apartmanların arasında olan bir emniyet imiş orası. Sonradan hep birleştiriyorum birleştirdim ben bunları, yani belli bir bilince ulaştıktan sonra. Yani o kadar... hiç mi kitap okumadın diyebilirsin yoo çok okudum. Böyle her karne günü biz babamla bizim bir ritüelimiz vardı. Karınca kırtasiye tek kırtasiyecisi şehirdeki Diyarbakır'daki. Karneyi aldığım gün gideriz o yaz okuyacağım orada ne varsa kırtasiyecide ne kadar gelebilir ki kitap hani Diyarbakır'a işte, ne varsa alırdı babam. Bir ton kitapla gelirdi. Ben yazın onları okurdum ama politik bir şey demek ki hiç olmamış hayatımızda. Şeyi hatırlıyorum bak mesela benim bütün ilkokulda arkadaşlarım çoğunluğu Milliyet çocuk okurdu bizim eve Tercüman gelirdi. Tercüman gazetesi. Ben bir gün bende Tercüman çocuk alıyordum tabii ki ben bir gün babama demiştim ki ya ben de Milliyet çocuk almak istiyorum ‘hayır’ dedi. Sen Tercüman

çocuk oku. Daha bitti devamı gelmedi benden. Halbuki niye neden hep böyle bir kabullenmişliklerle geçirdim yani böyle bir kendi halimden zorunlu hoşnut bir yaşam diyebilirim bugün tanımladığımda aslında. Hani itirazın olmadığı bir hayat. Çünkü itiraz edeceğin bir şey yok. Lise sona doğru böyle birkaç şeylerim oldu standart hani ergenlikten kaynaklı ayaklarımı yere vurduğum birkaç vukuatım var ama, hani o kadar.

Benim ergenliğim bence çok sonradan çıktı fakültede falan çıktı. Mesela hani herkes böyle o zamanlar çok dayak yedi annelerinden babalarından, çok anlatırlardı arkadaşlarımız. Hani bu terlik atılmış falan benim hiç olmadı öyle şeylerim, yani bizde olmadı bizim ailede diğer kardeşlerim için de geçerli. Ben bir kere tokat yedim babamdan. Yan, bizim apartmanın yanındaki binayı yıkmışlardı yeni apartman yapılıyordu. Bu böyle hani ilk katı çıkarlar düz bir şey olur ve de bir ahşap kaydırak gibi ahşap kalas koyarlar oradan çıkıp inilir. Biz işte orada oynuyorduk bir gün, babam burada sakın oynama dedi bana. Tamam dedim ben. Oynamaya devam ettim, ama babamın eve geleceği saatte dönüyorum ben eve dönüyorum. Bir gün demek ki başı tuttu babamın erken geldi. Bir baktım biz babamla aynı hizadayız. Babam evin balkonunda, ben ise o şeyden çıkmışım rampadan, biz oradan çıkıp atlıyoruz kumlara. Bana böyle yaptı parmağıyla, çağırdı. Çıktım kös kös kapıyı açtı. Çat bir tane tokat attı. Hiç unutamıyorum. Bence babamdan yediğim tek şey o. Hani sonrasında ne oldu, bir şey dedi mi ne bileyim ben ona ne hissettim hatırlamıyorum. Odama gidip ağladığımı hatırlıyorum o kadar.

Mesela annem nerde bütün buralarda annem daha böyle geri planda. Hep ailenin en imrenilen gelini, zarif, bakımlı, bilen işte bütün genç kızların yetişkin olma yoluna girmiş aileden kızların hep çok sevdiği ve özendiği kadın annem. Hep en değişik pastaları yapan, en güzel yemekleri yapan, en güzel giyinen falan böyle bir izi var annemin yani oradaki bütün hayatlarda aslında. Bende çok övünürdüm annemle. Benim annem çok güzel yaa falan diye çok geçirmişimdir kafamdan. Çok güzel bir duygu bu. Tabii sonraki yıllarda annemle çok başka şeyler yaşadım o ayrı da gelirim belki onlara. Ama annem böyle hep sahne arkasında yani şimdi düşündüğümde. Sesi çıkmayan ailede belki pasif, agresif bir şeyler yapıyordu. Ki öyleydi bence çünkü hoşuna gitmeyen davranışlarımızda bizimle konuşmazdı mesela, çok ağır bir hareket küsmeye. O yani çocuğu yok saymak, inanılmaz değersizlik duygusu veren bir şey, inanılmaz.

Ben mesela kendi çocuklarımı büyütürken o kadar bunu içselleştirmişim ki çok geldi yapmak içimden, belki çok yaptım da ama, her defasında kendimle mücadele ederek hani belki yaptım işte bir saat sonra geri adım attım. Böyle tutarsız bir sürü girişim, yani ne denir hareketlerim oldu gerçekten. Bu formatım nedeniyle bence. Mesela bir şey oldu mesela ne bileyim hatırladığım anneme sorsam hatırlamayacak veya hayır öyle bir şey yok diyebilir. Ben mesela hatırlıyorum.

Daha çok küçüğüm altıma kaçırmışım yatakta, babama söyledim böyle sus yaptı babam. İşte bir şekilde o çarşafı mı değiştik ne olduysa niyeyse sonra annemin elini öptüm filan hani böyle de ağır bir durum da var bir yandan. Bu arada anneannem var orada ana rol anneannemde, çünkü her iki evde iniyor çıkıyor ama asıl teyzemlerle kalıyor anneannem. Benim o aldığım pirimer sevgide anneannemin sevgisi çok var. Çok önemli benim için.

Mesela belki böyle annemle çok fazla çatışmamama sebep biraz da o olabilir. Hani bence anneannem annelik rolünü de almıştı annemden, biraz böyle şeyler var. Ben aynı şeyi kendi çocuklarımı büyütürken yaşattım onlara veya yarattım o ortamı mesela. İkiz çocuklar bir şekilde, ben çalışıyorum annem hep oldu hayatımızda ama benim otoritem hani çocuklar açısından çocukların bir sınır ve otorite bilinci açısından bu çok büyük bir dezavantaj oldu. İşte bir sürü sınırları aşarak annem der ki hep çoğunluk bizde kaldı benim evimde. Hele boşandıktan sonra, baba gittikten sonra evden. Oralarda çok benzer tekrarlar yaşadığımı düşünüyorum ben. Böyle şimdi tekrar yaşantılar veya tekrar yaşantılara sebep olmuş olabileceğini düşünüyorum. Hani vaktinde müdahale etmeyerek. Oralar biraz benim için kendimi çok suçladığım yerler. Değiştirebilseydim keşke falan dediğim yerler kendi çocuklarım ilgili olarak. Çocuklukla ilgili hep böyle işte, bayramlar mesela teyzemlerle anneannem biz böyle çok hep böyle yılbaşı zamanı böyle hediye çekilişleri, bayramlarda böyle çok eğlenceli, piknikler, komşularla piknikler. Hani bir de Diyarbakır'ın öyle bir tadı vardı o zaman hani acayip böyle sinemalara gidilirdi, kadınlar matinesi.

Mesela şimdi gözümü kapatıyorum böyle topluca gittiğimiz bir sinemada locada o kadar çılgın, işte tuvaleti gelen yapıyordu locanın içine filan. Ya kendi çişimi yaptığımı hatırlıyorum. Öyle bir doğal da bir ortamımız var. Daha böyle belki bu anlatımdan şey çıkarılabilir ama çok dikkatli falan hayır o kadar da dikkatli belki annem falan çok dikkatliydi evet bence. Kim ne der çok önemsendiği bir durum, çok önemsenen bir ortam, başkalarının ne dediği işte akrabaların ne düşüneceği, babamın ne düşüneceği ne bileyim. Mesela bir Süleyman Demirel gerçeği var baba tarafımın şeyinde, işte amcam böyle bir Demirel hani Adalet Partili aile olarak. Böyle oralar bana hiç garip gelmiyormuş, hani sonradan başka bir gözle dünyaya bakmaya başladığımda Allaah dedim ben başka bir şey görmemişim. Hiçbir şey görmemişim hani o kadar kapalı yaşamışım ki.

Mesela işte 18 yaşında buraya geldim yurttan kalmaya. Çapa'da yurttan kalıyorum. Kızın teki şey dedi daha ilk gün yurttan ilk günümde, manitan var mı dedi. Ben anlamadım ne dediğini. Manita ne demek bilmiyordum. Oysaki var, hem de hazırlıktan itibaren var, ama kelimeyi bilmiyorum. Manita ne demek bilmiyorum. O kadar dar bir dünyada yaşamışım. Mesela şey diye düşünürdüm işte, böyle çok dillere destan bir aşık idim ben ortaokulda lisede hayatım boyunca. İlk aşk yani sonuçta bence çok güzel yaşadım. Hani ilk aşk aslında yaşanılmayandır ya hep kalan veya işte bira mira içerdi ismini söylemeyeyim, ben şey düşünürdüm ya babam beni nasıl verecek. Korkunç gerçekten, bu kadar bu saflıkta düşünürdüm. Hani her şeyim yerli yerinde evet biz evleneceğiz ama babam beni bira içen bir insana nasıl verecek? Nasıl yani. Öyle...

Biraz kardeşlerimi anlatayım; mesela benden 3,5 – 4 yaş küçük kardeşim ortanca olmanın bütün dezavantajlarını bence yaşadı. Küçük kardeşim de çok talihsiz hani, 8 yaşında biz babamı kaybettik. Ben 18 yaşında iken babam ve amcam hiç beklenmedik bir şekilde bir trafik kazasında öldüler. Ben o zaman Çapa'da 1. Sınıftaydım tıp fakültesinde. Benden sonraki kardeşim orta 3 teydi. En küçük kardeşim de ilkokul 2. Sınıftaydı. Annem de 37 yaşındaydı. Ben şubat tatilinde gitmişim, Diyarbakır'a gideceğim, uçak biletim var döneceğim İstanbul'a babamla ve 2 amcam Ankara'ya yola çıktılar ve dönmediler. Büyük amcamı kaybettik, babamı kaybettik diğer amcam da bayağı böyle sakat kaldı. Yıllarca onu hâlâ

yaşıyor yani hani toparlanamadı bence. Hepimiz bir şekilde başa çıktık o kayıpla ama bence o amcam toparlayamadı. Biz babamı kaybettik. Ben Diyarbakır'dayım, böyle dehşet bir travma bizim için bütün hani bir koptuk birbirimizden sanki. Ben mesela hatırlıyorum kardeşlerimi, neredeydi, çünkü bir anda eve insanlar doldu. Şimdi Arap aile, Yezidi kadınlar geldi ağlatan böyle tırnakları ile yanaklarını kanatıyorlar falan, tam bir böyle Arap ağıtlı figanlı bir taziye. Annem ise böyle ölü gibi yatıyor şeyde. Yatmıyor da işte böyle bu halde. Ben de şurada annemin ayağının altında oturuyorum, onu da kaybedeceğim korkusuyla. Ben babama üzülemedim mesela hiçbir zaman. Kardeşlerim neredeydi hiç hatırlamıyorum sonra sonra sonra çıktı birileri almış, götürmüş bir yerlere falan. O bizim için bizim ailemizde yani çekirdek aile işte, annem ve kardeşlerimde hiç tedavi edilmemiş bir yastır mesela. Ben sonra yıllar sonra insan hakları vakfında post travmatik stres bozukluğu, işkence nedeniyle post travmatik stres bozukluğu yaşayanlarla tabii çok karşılaştım. Onların öykülerini aldım. Fizik muayenelerini yaptım. Fiziksel problemlerini tedavi etmeye çalıştım. Psikiyatrik konsültasyonları için psikiyatristlere yönlendirdim falan o zaman ta ta taaa o zaman anladım ki bizim hepimiz birer tane post travmatik stres bozukluğu taşıyan insanlarız.

Mesela küçük kardeşim daha 8 yaşındaydı, yani babamı hatırlamıyor doğru dürüst şu an ve yıllarca bunu konuşmadık biliyor musun? Ne kadar büyük bir yalnızlık aslında konuşamamak. Yani o acıyı büyütmek için belki konuşmadık, konuşamadık ama acayip çok zor bir şeydi yani annemin belki geçmişimi sildim demesi, biz böyle hep şey yapmaya çalışıyoruz hani bir şeyler hatırlatmaya çalışıyoruz güzel bir şey insanın geçmişi, çocukluğu falan hiçbir zaman anlatmaz annem girmez o konulara. Bundan bence yeniden karşılaşmamak için o acıyla. Yani bir şekilde gömmüş bir tarafında, belki içinde. Ben mesela tabii ki döndüm İstanbul'a. Yani Diyarbakır sallandı o kayıpta. Yani çok büyük bir şey idi babamların kaybı gerçekten. Sınavlara giriyoruz çıkıyoruz ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Okuduğum şeyi hatırlamıyorum bayağı bildiğin stres yani post travmatik strese bağlı hafıza kaybı yaşamışım ben. Onu da mesela 5. Sınıfta fark ettim Nöroloji dersinde.

Mesela işte oturuyoruz hani daha yeni yeni Cumhuriyet gazetesi elimize almışız falan daha ne okula gireli kaç ay olmuş birkaç ay olmuş. İşte İstanbul'u gezmişiz, etmişiz yavaş yavaş artık bir şeyler konuşmaya başlıyoruz. Filme mi gitmişim Diyarbakır'da yani ilk kez burada doğru dürüst hani daha önce de gitmişim evet Ankara'ya biz çok giderdik geldik falan ama Ankara'da da gitmişliğimiz var sinemaya ama o komşularla hani mahalleden gitmekle burada daha entel ortamda başka tabii. İşte alıyoruz gazeteyi aaa şuna gidelim mi diyorum mesela bana böyle bakıyor arkadaşlar daha geçen hafta gittik biz bu filme diyorlar. Bir, iki, üç, ben de anladım bende bir gariplik var. Sustum sonra bayağı böyle uzun bir suskunluk dönemi geçirdim ben mesela birinci sınıfın sonuna belki ikinci sınıfa kadar. Bir şey önermiyorum, sormuyorum etmiyorum kendi kendimle konuşuyorum filan. İşte o kendi kendime zamanlarımda benim hayatımdaki en büyük kırılma noktası o oldu. Hani ben ne yapıyorum ne yaptım, şimdi ne yapıyorum, ben nereye bakıyorum.

Mesela döndüğümde ilk Diyarbakır'dan ben gayet inançlı bir insandım. Birinci sınıfta da öyle babamın kaybına kadar hatta. Hani sorgulamıştım mesela lise 2 de falan işte bu Nisa suresi mi bir şeyler vardı böyle kadınlar sizin tarlalarınızdır ekebilirsiniz falan istediğiniz gibi bir şeyler vardı. Babama demişim bu ne saçma ya böyle olur mu bilmem ne sen ona bakma Türkçesini

okuma demişti. Bunlar sorgulanmaz. Babam da böyle büyük kitaplar okurdu falan yani çok iyi Arapça biliyor, anlıyor bilmem ne hani. Okey dedim ben demek ki geçmişim ama babamdan sonra ben her akşam Allah'la konuşuyorum. Bir gece rüyama göster diyorum rüyamda göreyim diyorum her gece. Yok, bir gün iki gün üç gün yok. Bir, iki, üç, beş, yok. Ben öyle öyle herhalde farkında olamadan, nasıl olduğunu bilmiyorum, bağımı kestim. Belki de hani başıma gelenin öfkesi olabilir, onun sorgulaması olabilir bilmiyorum ama çok bilinçli bir din sorgulaması falan değildi. Yani bir tanrı var mı yok mu, hani okursun tartışsın hani yok. Ben böyle içimde bir şey kopardım. Ondan sonra başka bir yöne döndüm ya da sırtımı çevirdim. Bilmiyorum ne olduğunu yani bugün bile tam tarifini yapamıyorum bak görüyor musun aslında. İşte o kültür sanat kolları, işte Çapa zaten dersler fazla ama bir yandan da böyle farklı bir şey arayışına girdim demek ki. Hani ergenliğimi daha geç yaşadım dedim ya bence ben o zaman yaşadım ergenliğimi. Bir aidiyet duygusu birileri ile ortak bir şeyler düşünme girişimi düşünme diyemeyeceğim çünkü düşünmüyordum. Sadece tabii olduğumu düşünüyordum ben hani gerçekten bilinçli bir şekilde birtakım teorileri, tartışmaları, tarihi, politik geçmişi onu bunu asla ben kendimi gerçekten bir hani böyle bir paradigmayı gayet sırtımı çevirerek ötekine el uzatmak gibi değiştirdim diye düşünüyorum. Hani ha bu ne kadar sağlıklı ne kadar içselleştirdin onu neresindesin ne oldu valla bilmiyorum ama bütün hayatımı bu belirledi benim. Bundan sonra yani bugüne kadar ki hayatımı bu tercihim belirledi ve ben hiçbir zaman şikâyetçi olmadım. Ne iyi ki böyle bir sırt çevirmesi yapmışım. Eski paradigmana mı diyeyim artık neyse.

Daha çok okumaya başladım. Daha bilinçli okumaya başladım. Okudum o kadar da kendimi şey yapmayayım kendimi küçümsemeyeyim ama hiçbir zamanda içinde bulunduğum grubun diğer elemanları kadar kendimi o işe adadığımı da düşünmedim mesela. Daha böyle sorgulayıcı ve daha kenarda durma hani hesapsız kitapsız hiç olamadım orada. Nedenini bilmiyorum yani. Çünkü hep soru işaretim vardı o kadar çok sorum vardı ki. Mesela şimdi kızım benim bir grubun içinde ve hani onaylamadığım tamam bir tercih yaptı kendince devrimcilik yapıyor filan hani belki özdeşleştiriyorum herhalde kendimi kızımla. Benim yaşadıklarım gibi, hani acaba tam sahiplenmiyor mu acaba mı dediğim için bir türlü onun o hayatını kavrayamıyorum, normalleştiremiyorum, kabullenemiyorum. Mesela bir sürü sorum vardı, bana böyle saçma gelen envai çeşit şey vardı, soramıyordum hani ya bu konuyu sorduğumda bunu bilmediğim ortaya çıkarsa. Ben kendi kendime böyle bir sürü konuşmalar yapardım, onun için de böyle daha çok dururdum. Hani keşke öyle yapmamış olsaydım isterdim yani öyle yapmamış yani şimdiki halim gibi olsaydım yani şu anda da yok mu envai çeşit bilmediğim konu var, hâkim olmadığım konu var, ama işte olgunluk düzeyiyle ilgili, yaşantıyla, deneyimle ilgili. Yine bilmediğim bir sürü şey var. Bu ne filan daha rahat diyebiliyorum aaa ben bunu bilmiyorum ya bir bakalım ya merak ettim filan hadi bakalım acaba bu neden böyle de olamaz mı falan hani. O zaman nasıl bir tutukluksa hani sorgusuz sualsiz aslında daha önce sorgusuz sualsiz kabullendiğim ya da içinde bulunduğum bir durumdan çıkıp yine benzer sorgusuz sualsiz başka ama ta uçtaki başka bir duruma girmişim ben. Hani çok sonradan baktım bunu mesela ben söyleyeyim sana taaa okulu bitirip mecbur hizmette biraz yalnız kaldıktan sonra bu tür değerlendirmelere girdim. Hatta o dönem o arkadaşlarımdan da epey uzak durdum. Bilinçli uzak tuttum kendimi falan, sonra daha benim için kişisel ilişkiler ve insani değerler esas kriter olduğu için kendiliğinden o ilişkilerden

bazıları devam etti. Hani asla örgütlü bir şekilde devam etmedi hiçbir zaman. İşte buldum kendimi öyle bir geç ergenliğimde kendimi öyle bir örgütsel, bir kendini örgüt zanneden bir yapının içinde buluverdim. Tabii ki yani aşağılamıyorum. Muhteşem bir enerji, muhteşem inançla yaşadılar insanlar böyle bir sürü ritüelleri falan vardı ben hep böyle daha yan bakan mesela daha böyle sembolik anlatırsam acaba ya filan gerçekten mi yani bu da bu kadar mı inanıyor ya filan mesela. Böyle oraları çok sorguladım, belki oradaki insanların kişisel yaklaşımları falan bende bunların oluşmasına sebep oldu. Çok tekrarlar vardı, yani bir sürü şey açıklayamayan tekrarlar, anlaşılabilir bir sürü şey. Sonra böyle çok karışık, yani o saflık, o birliktelik, o gençlik duygusu bir şey hani dayanışmanın verdiği şey hani bir yandan hem dayanışma görüyorsun hem saçma sapan egolar görüyorsun saçma sapan kişilik defektleri görüyorsun ama o zaman bunu kişilik defektini diyemiyorsun ki anlam vermiyorsun. Hani sadece seni bir adım geride tutan şeyler bunlar. İşte ne bileyim bir şey mesela çok hani dayanışma falan tamam okey, süper, harika bakıyorsun çok bencilce bir hareket yaptı, ama bu olmadı. E ne oldu diye kendimle konuşuyorum. Böyle çok iniş çıkışlarım oldu benim ama yıllar geçti. Bir yandan ne bileyim çeşit çeşit polisiye olaylar oldu. Korsanlar, gösteriler nedenini bilmediğim hikâyesini belki tam anlamadığım falan çeşit çeşit yaşantılar içerisinde ha o insanlar bu kadar bilinçli miydi? Bence değillerdi. O zamanın gerçeği bu belki de.

Mesela şeye yanarım öğrenci ilişkileri içerisinde bir kadın olma bilincinin çok eksik olmasına yanarım o grubun içinde. Hâlâ bugün ben o bölümü çok eksik bulurum mesela o arkadaşlarımla olan ne bileyim nasıl diyeyim hani politik tırnak içinde olsa konuşmalarda, kişisel yaşantılarda hani sanki böyle görev gibi ya da bir task gibi çalışılması planlanan işte bir çalışma gibi. Hani o ayrı burası ayrı, hayat ayrı. Değil işte benim bakış açım öyle değil. Bütünsel olmalı, hani mesela çok kişisel çok girmeyeceğim ama, çok kişisel tercihlerin olduğu veya iyice ortaya çıktığı dönemlerde benim çok uzaklaştığım zamanlardır, hani bugün tanımladığım zaman, ama yine böyle çok güzel şeyler paylaştık, hani işin içinde sıcaklıklar var, birlikte büyüme var, çocukluk var, çok zorluklar var. Ben mesela okul hayatım boyunca babamı kaybettikten sonra ben annemden hiç para almadım. Gerçekten annem de zor durumdaydı zaten, hani bir kardeşim okuyordu, öbürü de okuyordu iki çocuk o zaten sonra babamın kaybindan sonra onlar Ankara'ya taşındılar. Benim evim olarak gittiğim yer fakülte hayatım boyunca Ankara oldu. Böyle Diyarbakır'da bir dönemimizi kapattık ve yıllarca gitmedik. Annem hâlâ gitmedi. Ben yine lise buluşmalarına gittim de mesela babamın mezarına gittim. Ben hiç gitmemiştim. Babamı kaybettiğimiz yıl dahi hani bizim böyle Arap mı artık bilmiyorum çok Müslüman mı diyeyim ne o Şafiler bizimkiler, böyle değişik daha farklı belki daha tutucu şeyleri var çok fazla girmek istemiyorum.

Öyle bir kadınlar gitmedi yani hiç. Halbuki onu içselleştirmek için mezara gitmek lazım değil mi? törene gitme sonrasında git gör bak o orada yatıyor hani kabul etmek için. Belki de onun kabulü olmadığı için biz böyle yıllarca şey yaşadık, hani tedavi edilmemiş depresyonlarımızı yaşadık bu travmanın, kayıp. Bilmiyorum o konu ayrı bir kitap olacak bir konu bence. Neyse işte böyle İstanbul bana böyle yeni bir hayat çok şey öğretti, çok güzel oldu.

Mesela işte böyle daha yurttan kalırken oğlanların evleri vardı çoğunun, işte giderdik ben çay yapmayı bilmiyorum. Ömrümde çay yapmamışım. Yurttan yatak düzeltmeyi bilmiyordum mesela. Hep benim yatağımı gelip bozarlardı, yönetim. Sonra kızlar kendi aralarında çengelli

iğne aldılar ve benim yatağımı düzeltmeye başladılar o kadar yani o kadar elimi sürmemişim bu işlere. Bir kilo soğan, ne bileyim bir şey almamışım gidip de bakkaldan. Hani hep babam yapmış alışverişi de onu da bunu da ne bileyim biz böyle... mesela 18 yıl Diyarbakır'da yaşadım, hiç dolmuşa binmemişim ben minibüs neyse. İlk kez İstanbul'da bindim. Birkaç kez otobüse binmişim hani o kadar yani burada böyle bambaşka bir şeyle karşılaştım. Mesela şu şeyi anlatmak istiyorum benim için ne kadar hem çay yapamama ve makarna yapamama hikâyelerim var. Önce böyle söyleyemiyordum bilmiyorum ben diye utanıyorum çünkü nasıl yapıyorlar acaba merak ediyordum bakıyorum tam anlayamıyorum baya çözememişim bu çayı nasıl yapıyorlar diye. Sonra da makarna geldi ondan sonra. Niyeyse de mesela komik değil mi, gidiyorsun işte erkek arkadaşlarının evi, hemen kızlar mutfağa giriyor bulaşık yıkıyor falan, nasıl bir iş bölümüdür bu. Çünkü onlar daha teorik tartışmalar yapmaktalar biz onlara hizmetle yükümlüüz falan. Allahım bunları düşünmek bile istemiyorum yani. Tabii bugünden bakılarak bunu böyle değerlendirmek, hani iyi bir niyetle bakmamak olarak da yorumlanabilir ama böyle değil ya o doğal öyle oldu gerçekten öyle oldu mesela.

Ne anlatıyordum ben? Bir şey diyordum yarım kaldı. Aklıma böyle kopuk kopuk geliyor. Hiç para almadım annemden, daha babamı kaybetmeden şubat tatiline kadar ki bir zamanda daha bana hiç unutmuyorum 32 bin lira, 1984 yılı Ekim veya Kasım ayı 32 bin lira vermiş babam gitmiş. Hani o ayı geçireceğim. Bizde işte turluyoruz Diyarbakır Anadolu Lisesinden çok kişi tıp kazanmıştı. Bizim okulun yarısı tıp kazandı. 2 sınıf mezun oldu. Bayağı yani kaç diyeyim sana çok ne bileyim 72 kişi mezun olsa iki sınıftan toplam 45 50 ye yakın kişi tıp kazanmıştır o kadar şey. Bizde de 4-5 kişi var bizim okuldan. Biz tabii hep beraber kakara kikiri en yüksek nedir o zaman hani o başarı işte parmakla gösterilen çocuk kendimce ya da benim ailemde filan en iyisi hangisi ise o. Bilmem ben ilkokul beşten beri hep tıp istedim ama onu biliyorum. Hep çocuk doktoru olacağım dedim. Bilmiyordum ki hani tıp fakültesi okunur. Daha sonra uzman olursun da o olur bu olur bilmezdim o zaman. Çocuk doktorluğu okuyacağım falan derdim. Kimsede bana yok bu böyle demezdi. Hatta ben sınav akşamı o zaman tercihlerimizi biz sınav yerine götürdük yani bir kere girdim sınava. Yine böyle tercihlerin son düzeltmesi mi yapılıyor neyse ben zaten tıpları sıralamışım. Hacettepe, Çapa, CerrahPaşa, Marmara, Gazi, Ankara ve İstanbul'un şeylerini yazmışım. Ondan sonra da Boğaziçiler var. Yani yine de içimde varmış demek ki Boğaziçi. Annem bana dedi ki, yavrum dedi tıp yazma. Ne kadar vizyonermiş annem benim, tıp yazma dedi. Tıp dedi kadın mesleği değil dedi. Büyüyeceksin bak çoluk çocuğun olacak, tıpta nöbet var, çok yorucu bir meslek Boğaziçi mütercim tercümanlık yaz dedi. Ben tabii dinler miyim annemi, ben o kadar çalışmışım en iyisi olacağım diye. Ulan yaz Boğaziçi mütercim tercümanlık, fıstık gibi nasıl içimde kaldı bu ve nasıl puanım sular seller gibi de tutuyor istediğim yeri. Boğaziçi'nin bütün bölümleri, ODTÜ'nün hepsini falan filan yani bütün o öyle bir son dakika mesela dinleseymişim annemi nasıl güzel bir şey olurmuş. Uçmuştum ben bence. Şimdi düşünüyorum ki belki ikinci kez hayatta belki olur. Bu saatten sonra girerim valla hiç belli olmaz valla.

Neyse istekle tıp fakültesine girdim. Hem de böyle şey yazmıştım odama kocaman dolabın üstüne study, you will win filan diye böyle. Mesela bütün defterlerimi şeyle kaplardım James Dean hatırlar mısın? It's the real thing, 17 diye bir dergi vardı. 17 mi seventeen mi tam

hatırlamıyorum filan 17 diye hatırlıyorum. İşte orda öyle aşklar meşkler falan filan hani tam bir şey kızı küçük burjuva ailenin şımarık kızı gibi valla yatılı arkadaşlarım hep doğru söylediler. Ulan sen dediler şımarık, zengin kızyydın, sen nerden solcu oldun lan filan demişlerdi mesela bizim ilk bulduğumuz zaman. Çok çünkü sansasyon oldu hani benim bu işlere girmem bizim lise grubunda. Hâlâ görüşüyoruz ama şimdi tabii bir şey yazarlarken terliğini çıkardı atmak üzere mesela sexist bir şey yazarlarsa filan böyle bir küfürlü bir şey varsa ne bileyim işte öyle bir fıkrada bir kadını aşağılıyorsa herhangi bir fıkra ben hiç susmuyorum dan dan dan dan girişiyorum. Kaç kere insanlar girdiler çıktılar işte küsenler oldu falan. Böyle şeyler oluyor hâlâ. Böyle ergenlik modumuzu biz o Whatsapta devam ettirebiliyoruz.

Çok dağınık anlatıyorum ama böyle kopuk kopuk geliyor aklıma ve hoşuma gitti şimdi bu yüzden biraz. Unutmuşum yani bu günleri düşünmeyi. Geçmiş bu şekilde düşünmeyi unutmuşum veya özlemişim diyebilirim. O kadar son yıllarda bugünün peşinde koşuyoruz ki yani iyi mi kötü mü bilmiyorum da arada insanın böyle durup bir sakinleşip ya ben böyle bir arkasına bakması gerekiyor bence iyi geliyor. Bu bana iyi geldi yani.

Şeyi söyleyecektim. İlk paramla ne yaptığımı söyleyecektim. Tabii biz geziyoruz, tozuyoruz Taksim'de de VakkoRama var. O zaman taksim gazinolar maksimum gazinosu falan var. VakkoRama'da şeyin altında The Marmara'nın altında. O VakkoRama'nın yerinde miydi yoksa aynı pasajda mıydı hatırlamıyorum Mudo var. Ben Mudo'yu biliyorum. Çünkü biz Ankara'da işte yılda bir iki giderdik illaki Mudo'dan bir tişört bir şey alırdık. Ben Mudo'da bir kazak gördüm. Ben bunu alayım dedim hiç etiket bakmayı filan belki de bir şeyi ilk kez tek başıma satın aldım hani o da olabilir inan onu da hatırlamıyorum tam. Kazak 28 bin lira. Benim de 32 bin liram var ve bütün ay içerisinde kullanacağım para o. Ödedim. Bitti param. Bittiğini bittikten sonra anladım ama o kazak o kadar güzel ki hiç unutmuyorum. Şu an da gözümün önünde o kazak. Sonra hatta bu solcu arkadaşlarımdan birinin üstünde gördüm yıllar sonra. Sana söyleyeceğim kim olduğunu, hiç unutamıyorum. Unutmuşum onun evinde unutmuşum. Demek ki o kadar sağlam kazak ki yani 10-15 sene kullanmış. Neyse sonra işte arayıp babamdan bir daha para istemişim. Bitti param. Ne yaptın kızım? kazak aldım. Tamam dedi hiç şey yapmadı yani bence anladı bilmiyor bu çocuk diye para harcamayı. Olabilir yani öyle şeyler.

Sonra da işte babamdan sonra tabii hayat böyle bir anda çok keskin ya da bıçağın keskin yüzüne değdik biz bence. Niyeyse şey yaptım ben hani annemin durumunu biraz hafifletmek için mi, kendim sürece biraz katkı mı vermek istedim hangi kafa bilmiyorum ben dedim annemden para almayacağım ve gerçekten almadım okulu bitirene kadar. Bir şekilde anket yaptım. Hem solculuk yaptım, dersimi de çalıştım hiç kalmadım. Bir şey yok yani ders çalışmaya da gerek yok eşeği bağlasan Çapa'dan mezun olurdu zaten öyle diyorlardı yani biz öyle öğrendik. Bir miktar herhalde dinlemek filan yetiyordu. Ben zaten çok kolay öğreniyordum, yani duysal şeyim benim çok yüksek. Şaşırırlar mesela küçük gruplarda biz pratiklere giderdik. Mesela benim hiç çalışmadığımı, böyle solcu işlerle uğraştığımı çok iyi biliyorlar. Hoca çat bir şey soruyor sana hani 5 kişisiniz soruyor çat söylüyorum. Sen nerden biliyorsun? Ne bileyim valla bilmiyorum, biliyorum işte bir yerden duymuşum falan. Çalıştığım yok çünkü. Böyle de valla bitti okul. Öyle aman aman çalışmadan ya da azıcık

çalışarak işte biraların içine leblebi atarak çalışıyordum. Öyle bir çalışma ritüeli yapardım filan çok çalışmam gereken zamanlarda. Ders verdim, anket yaptım, abuk sabuk anketler yaptık çeşit çeşit. Çok fazla ders verdim ben. Anadolu lisesi hazırlık işte üniversite hazırlık, fizik, kimya, matematik ne bulduysam verdim.

Amcam benim Yeniköy'de oturuyorlardı. Onların böyle şey bir çevresi vardı derse ihtiyacı olan çocukları olan aileler çevresi. O fıstık gibi, ben her cumartesi sabah erkenden kalkardım, giderdim, böyle hiç kimse yokken ya benim kendi arkadaşlarım fosur fosur uyurlarken diyeyim, buz gibi hiç unutmam o soğuşunu bak boğazın. Sabah çıkardım hava karardıktan sonra dönerdim. O evden o eve o evden o eve. Zarflar içerisinde paralar cukka. Sonra et alırdım filan. Böyle güzel karışık anlatıyorum ama bunu yaptığım zaman tabii yurttan değilim artık eve çıkmıştım. Eve çıkmam ayrı bir hikâye. Anlatayım onu da.

Yani zorlanmadım diyebilirim. Hatta arada çok parasız kaldığım zamanlar oldu. O zaman Ankara'da kardeşimden istedim. Çok bir illegal bir şey yaptım o zaman çok parasızdık ve niye Ankara'dan istemiştik kardeşimden. Tabii o da Siyasal'a başlamıştı o zaman okuyordu. O da çalışıyor muydu bilmiyorum, neyse yani genel olarak çalıştım diyebilirim.

Yurtta önce böyle toy çaylak hani manitan var mı yı anlamayan bir kızdan "bu yurttaki kızlar çok boş geçiriyorlar zamanlarını biz iki üç arkadaş birleşip kantinde bir okuma köşesi yapalım herkesten 2,5 TL toplayalım"ı örgütlemeye kadar gitti. İşte oraya yok çözüm dergisi, yok sızıntı dergisi yani her uçtan hani ideal herkes okusun filan diye. Öyle bir idari şey başladı hani soruşturma filan sırf 2,5 lira topladığım için. Önce yurttaki odadan odaya sürünmeler oldu birkaç kez. Ondan sonra da zaten atıldım yurttan.

Mesela bir sene eve çıktım. O zamandan demek ki ben insanların hayatına çok dokunan bir insanım aslında ben bunu görebiliyorum artık net. O zaman çok bilinçli olmasam da bence yarattığım bir etki olmuş. Mesela biz taşındık oraya. İki ayrı arkadaş grubumuz daha taşındı. Böyle orası merkezli bir komünal bir hayat, hayatımız yani öğrencilik hayatımızı epey belirledi oranın iklimi. Ne bileyim mesela işte Çapa'daki bahar şenliğine apartmandaki o eğlence evlerinin hemen sokağının başındaydı apartmanımız bizim. Bizim apartmanda da işte oradaki boncuk Ömer'in yeri var orada. Boncuk Ömer bizim apartmanda oturuyor. Kızı 15 yaşında gar gazinosunda dansöz. Her akşamüstü gelip onu 4'te alıyorlar. Kız böyle parıltılı parıltılı ufacak bir kız yani. Arabayla geliniyor alınıyor filan. O evden böyle bir sürü insan geçti. O evden, ben evde yokken 5. Sınıftayken acayip bir örgütsel bir operasyon oldu. Önce böyle bir arkadaşlarımız pankart yaparken yakalandı ondan sonra fir fir fir bütün evler basıldı filan. Mesela oradan alakasız 13 kişi gözaltına alındı. Birbiri ile alakasız çünkü benim tamam bir grup arkadaşım var ama bununla sınırlı değil ki benim çevrem. Benim Diyarbakır'dan arkadaşlarım var, hani liseden arkadaşlarım var, benim burada şeylerim var, bağımsız o hani birlikte olduğum gruptan bağımsız olarak ilişkide olduğum bir sürü insan var. Abuk sabuk çeşit çeşit insanlar oradan alındı yani. Hepsisi apolitik bu arada. İki tanesi filan belki hani küçük bizden daha böyle hani sempati duyanlar falan. Öyle de bir macera olmuştu.

Sonra mesela ben o baskın sonrasında gitmiştim ama inanmak da istemiyorum hani yok canım değildir falan diyorum ben kendi kendime. Bakıyorum ev darmaduman, böyle bırakıp gitmez hani ev arkadaşım. Yani hayatının en büyük travmasını yaşadı o gözaltında. Gerçekten

uzaktan yakından ilgisi yoktu bu işlerle. Yok yok diyorum böyle karıştırıp bırakmışlardır şöyledir böyledir filan. Sonra ortaya çıktı ki evet tabii hem de nasıl şey yapmışlar toplamışlar evi. Yani benim o polis baskınında bütün üniversite hayatımın tüm fotoğrafları gitti. En çok ona yanarım. En büyük kaybımdır benim o. Hani bir geçmiş dokümantasyonuydu ve mesela çok eğlendiğimiz anlar vardı mesela biz yurttta çok yaramazlıklar yaptık. Böyle çok içki yasaktı hep içki içtik, odaların düzenini bozmak yasaktı bütün ranzaları bir köşeye toplayıp yerlere yatakları sererdik falan. Böyle ha bire bir şeyler yani başka okullardan olanlar belli aralıklarda olmazlardı ama bizim okul hiç bitmezdi ki. Bir böyle bir 10 gün 15 gün bir şubat tatili gibi bir şey vardı onun dışında biz hep yurttta kalıyorduk zaten. Öyle çok eğlenceli zamanlarımızın fotoğraflarıydı. Sonra yıllar sonra “...” Hastanesine yönetici oldum. Birtakım adamları var emniyette falan. O adam o amca diyeyim yaşlıca bir amcaydı. Beni soruşturmuş etmiş dedi ki ben dedi senin fişlerini okudum dedi geçmişini biliyorum. Dedim gerçekten mi nolur benim fotoğraflarımı bulur musunuz? Hiç hayır demiyorum ha ya başhekim yardımcısıyım ya da başhekim yani öyle bir şeydi. Hani böyle höy höylü isimler doğru olmayabilir. Tamam dedi sen dedi mert kızsın dedi tamam bulacağım dedi sana söz veriyorum. Aradı taradı sonra geldi bana bir gün dedi ki senin dedi bütün o şeylerinin kaydı var ama arşivi yakmışlar. Ben inandım adama bilmiyorum. Polisler belki eminim yalan söylemişlerdir yani o amcaya da ama öyle. Hâlâ böyle bir boynum bükülür o geçmiş fotoğraflar filan söz konusu olunca. Mesela çoğu arkadaşşıma söylemişimdir ya ne olur benim olduğum fotoğrafları bana bir çoğaltın da verin filan. Herkes tamam dedi ve kaldı olmadı yani. Giden gidiyor yani özeti.

Güzel zamanlar yine böyle çok kötü diyemeyeceğim ama şöyle bir zaman olarak tanımlayabilirim ben. Hani bir grupla birlikte hareket ediyordum ettim kaç yıl. Yine de ben yalnızdım mesela. Böyle hani bende kalan duygu bu. Ben bunun ha böyle çok samimi başka arkadaşlarım da vardı hani politik olmayan arkadaşlarım. Evet, tamam çok beraberdik çok güzel işte sinemalara gittik onları ettik bunları yaptık. Bence yine ben yalnızdım orada da. Ben bunu yine dönüp dolaşıp o babamı kaybettiğim zamanki kendime ördüğüm tek kişilik dünyaya bağlıyorum. Bence ben orda büyüdüm. Çok da çıkmakta istemedim herhalde. Bilemiyorum çok sonradan o kabuğumu ben kırdım epey sonra. Hani böyle mecbur hizmetten sonra filan. O zaman demek ki yani şimdi bugünkü aklım olsaydı o kadar kendimi bu kadar yoracak şekilde sorgulamalar işte kendi kendine hani bütün ağırlığı tek başıma taşır mıydım? hayır tabii ki. Şimdiki aklım olsaydı en yakınımından destek alırdım hani elini uzat derdim. Bir şey derdim onu derdim bunu derdim ama hayat da demek ki böyle öğrenme yani o da bir öğrenme yöntemiymiş demek ki benim için. Mesela benim bu sürecime en büyük katkıyı yapan mecbur hizmetten sonra insan hakları vakfıyla ben mecbur hizmetten tabii orada da bir sürü hikâye yaşadım tabii ya bitmiyor benim şeylerim.

Şey çok ilginçti herkes mesela böyle en yakın arkadaşlarımdan biri Bursa çekti. Biz böyle 3 kız 3 yakın solcu arkadaş biraz da geciktirerek gittik kura çekmeye. Birimiz Gümüşhane’yi çekti, birimiz Bursa Nilüfer sağlık ocağını çekti. Ben Adıyaman kâğıtta şöyle yazıyordu Adıyaman sağlık meslek lisesinde çalıştırılmak üzere. Böyle bir doktor kurası mı olur? Ne demek ya çalıştırılmak üzere. Lisede ne çalışacağım ben filan diye düşünüyorum. Ankara’dayım. Hemen Türk Tabipler Birliği’ne gittim. İşte böyle üstümde batık etekler,

sandalet tipik bir şey gümüş bilezikler fir fir zil boncuklar şunlar bunlar. Saçım gözlüğümde boncuk var falan böyle her şeyimle bağırıyorum yani ben solcuyum diye çok komiğim şu anda yani düşünüyorum da o hallerimi. Çocuğum bence özeti bu. İşte gittim avukata, avukatınızla tanışmak istiyorum falan filan. Nedir dediler? Böyle böyle dedim. İyi dediler bizim avukatımız yakın burada ofisi var. Yakın bir yerde gidin, onunla konuşun. Tamam, aldım adresi gidiyorum. Gittim adam kapıyı açtı işte aldı beni içeri anlattım derdimi. Yani dedi evet lisede ders verdiriyorlar dedi istemezseniz yapmazsınız dedi zaten mayıs ayı ben haziranda başlayacağım mecbur hizmete okullar tatil hani yapmayabilirsin dedi ama ben olayı o kadar hani devlet ben öyle bir formattayım ki şu anda. O zaman zaten devletin görevlendirdiği bir yere gitmek benim için istemediğim bir şey. Para kazanacak olmak sanki benim devrimciliğimden ya da solculuğumdan ya da neyimdense işte bir şeyler alacak hani nasıl bir nasıl formatlanmışsam üzülüyorum o kadar keskin o zaman o kadar keskin olduğuma üzülüyorum. Daha kolay, daha yumuşak algılanabilirdi hepsi böylece etkisi de daha az olurdu daha bu kadar sert olmazdı ya da bende bu kadar sert tepkiler yaratmazdı yaşadıklarım falan.

Tamam dedi çalış şey yapmaya bilirsın sonra mayısın son haftasında iki miydi bilmiyorum işte o zamanlarda gittik. Amcamla gittik bu babamların kazasından sonra sağ kalan amcam benimle gelmek istedi yani ben seni götüreceğim dedi. Biz onunla beraber gittik. Onun arabasıyla gittik Adıyaman'a Ankara'dan. Gittik yani Adıyaman'a girişimiz şöyle caddede araba ilerliyor önünde insanlar yürüyor arabanın. Kaldırımında eşek yürüyor falan yani benim bendeki ilk şey böyle Adıyaman tozlu, sıcak ve hem böyle içine çekmeyen iten bir kent veya kasaba havası yarattı bende ama hani ben burada tek yaşayacağım. Bir de zaten hani heyecanlıyım ben doktorluk nasıl yapacağım? Ne doktorluğu hiç doktorluk yapmamışım ki. Derslere girmiş çıkmışım, sınavlara girmiş çıkmışım bitmiş. Biz böyle hani aman aman bir doktorluk deneyimimizde yok. Hani sağlık ocağında evet bir halk sağlığı stajında yaptık bir şeyler ama hani reçete meçete. İki üç şey için yazabilirim daha fazlası yok.

Neyse işte gittik sağlık müdürlüğü orası burası amcamın sağlık müdürlüğüne benimle gelmesini istemedim ben. Tamam dedim sen gelme. Otelde kalıyorduk zaten ben gittim. Bu dedim bu kâğıt ne oluyor işte lisede fizyoloji dersi, anatomi dersi sağlık meslek lisesine öğretmenlik. Ben dedim yapmam. Ben doktorluk yapacağım. Bir de o liseyle ilgili bilgiler toplamıştım gitmeden. O lise seksende Adıyaman'da gözaltına alınanların işkence yapıldığı yatakhanelerini bana gezdirdiler. Gezerken böyle borular var tavanda orada böyle insanların askıya alındığını filan düşünüyorum ben. Nasıl bir nasıl dramatize ettiysem olayı böyle algılanabilecek en harsh şekilde algıladım yani. Dünyanın merkezinde ben varım herkes ne kadar önemliyim falan gibi mi düşünüyorum artık neyse. Yok dedim ben. İşte bakın burada kalabilirsiniz dediler, burası çok iyidir doğası işte şöyle bahçesi var falan. Hayır! diyorum hayır mümkün değil filan. Sonra sağlık müdürü de çok makul bir adamdı. Böyle zaten Diyarbakırlı olmama filan çok sevinmişti. O da Diyarbakır'da okumuş tıp fakültesini falan. Tamam dedi doktor hanım nereyi istersen orada çalışırsın filan dedi sakın ol falan bana. Ondan sonra beni merkezde bir sağlık ocağına verdi.

Ben o kadar kalabalık ki orası da deli hasta bakılıyor. Ben böyle ilk bir hafta bir tane doktor var o da mecbur hizmette onun yanında oturuyorum. Dedim ben hasta göremem biraz oturacağım burada seninle bakayım ne oluyor diye. İki üç tane daha doktor var ama onlar

böyle çok kaşar olmuşlardı onlara yaklaşmadım. Bu çocuğa daha yakındım Ankaralı falan hani daha onunla Ankara muhabbeti yaptık falan. Ondan sonra öyle bir hafta baktım reçete formatları öğrendim filan. Ondan sonra deli gibi hasta bakıyorum falan. Sonra bizim sınıftan Çapa'dan bir çocukla dincilerden bir çocukta orada başka bir kasabasında herhalde sırayla bütün doktorlar adli nöbet tutuyor. O hafta ya da bir 20 gün sonra falan mecbur hizmete başladıktan sonra bayram gelecek bir ilk bir şey bayramı. Dedi ki ben dedi nöbetçiyim ama benim yerime sen tutabilir misin? Benim bir Malatya'ya gitmem gerekecek kardeşim orada filan. Ha ben buradayım olur dedim hani meğer nöbetçi olan savcı bütün doktorlarla çok sorun yaşıyormuş ya o çocuk başından atmak istedi hani bana şey yaptı nöbeti bana salladı ben çaylak olduğum için ya da neyse ne. Ben tamam dedim ne olacak ki yaparım.

Bu arada da böyle ilk 20 günde bir sürü insanla tanışmışım. Hemen bir folklor ekibi kurmuşuz. Adıyaman halk oyunları öğreniyoruz. Şeye gitmişiz Nemrut'a çıkmışız. Orada işte avukatlar var öğretmenler var filan hani oranın memur takımı birkaç doktor falan böyle hoş bir şey oluşturmuşuz çok eğleniyoruz. Çocuk bana nöbeti verdi ama cep telefonu falan yok bir yere gidersen karakola bildirmen gerekiyor ki polis seni aradığı zaman savcılık bulsun falan. Ben tabii unut bunu. Hafta sonu Nemrut'a gitmişiz. Ben avukat çocukların ofisindeyim sağlık ocağından çıktım onların yanına gittim. Onlar da yeni mezun. İki Adıyamanlı, İstanbul hukuktan mezunlar işte böyle hani Beyazıt öyle böyle biliyorlar neler olup bittiğini. Hani bizde Beyazıt'a çok gider gelirdik filan hafiften böyle şey gibiler solcu gibiler falan böyle bir sıcaklık oldu. Öyle resim bakıyoruz. Fotoğraflar çekilmişiz Nemrut'ta bakıyoruz kakara kikiri yapıyoruz filan. Aradan baya iki üç saat falan geçti ben eve gittim. Bir ev tutmuştum. Sonra bir 15 dakika sonra filan polis geldi eve. Doktor hanım neredesiniz sizi arıyoruz falan. Buradayım dedim hiç renk vermedim. Savcı bey sizi arıyor kaç saattir dedi. Tamam canım dedim nerde savcı? İşte dedi devlet hastanesinde ceset var otopsi yapılacak filan okey dedim hadi gidelim. Beni götürdüler. Böyle kalabalık şey ceset bir incir ağacından düşmüş bir dede yatıyor şeyin üstünde musalla taşının üstünde. Morg da aslında ama böyle açık bir sürüde kalabalık içerisi bekliyorlar. Hastanede nöbetçi olan doktor çocuk beni tanıyordu. İşte beni savcıyla tanıştıyor. Ben önce böyle gittim merhaba ben doktor "...” dedim elimi uzattım. Savcı böyle bana pis pis bakıyor, elim havada. Yine söyledim ben doktor "..” hani böyle yapıyorum ki elini uzatsın. Benim seninle işim yok! Dedi. Sen dedi kaç saattir neredesin falan. Böyle baktım yandaki çocuk nöbetçi doktor dedi ki savcı bey dedi nöbetçi doktor arkadaşımız yeni geldi, yeni başladı filan. Bu ne ahlaksızlık diye bağırdı savcı neredesin sen? biz dedi 3 saattir seni bekliyoruz falan. Ben siz ne diyorsunuz falan dedim. Ahlaksızlık yapıyorsun bir de konuşuyor falan dedi. Ha öyle mi döndüm kalabalığa görüyor musunuz dedim Türkiye Cumhuriyeti savcısının konuşmasına bakın dedim ben hemen işi foruma çevirdim. Çok komik. Ondan sonra utanıyorum dedim bu durumdan utanıyorum dedim. Ahlaksızlık yapan sizsiniz dedim bu kadar insanın önündesiniz dedim. Ne diyorsun dedi tekrar et! Ahlaksızlık yapan sizsiniz dedim! A h l a k s ı z l ı k dedim. Meğer orada yazdırıyormuş mübaşirine tık tık tık daktiloda. Ondan sonra döndüm arkamı çıktım oradan. İşte polisler doktor hanım bilmem ne filan döndüm gittim bir şey yapmadım yani orada. Eve gittim. Sabaha kadar da bir sürü vaka geldi. Adıyaman'da çok fiili vakalar oluyor yani çok baskı, İslam yani abuk sabuk bir kültürü vardı bilmiyorum o zaman. Çok fena bir nöbeti benim için. Hiç unutamiyorum yani kaç tane küçük çocuk gelmişti oğlan fiili vakadan

muayeneleri falan. Zaten ben onlardan çok etkilenmişim. Sonra sabah oldu ha bu arada biri de kedisini bırakmıştı bu arada. Kedi bahçeye kaçtı gece karanlıkta bulamıyorum falan kâbus bir gece benim için. Sonra sabah yine polisler geldi doktor hanım savcı bey sizi bekliyor. Ne oldu dedim otopsim var. İşte adliyede bekliyor. Peki dedim gittik aynı savcı odasının kapısında ben bana dedi ki hiç bakmıyor bana çıkart kimliğini ifadeni alacağım dedi. Ne ifadesi dedim. Hakaret ettin bana dedi ifadeni alacağım. Kim kime hakaret etti dedim. Siz bana hakaret ettiniz ben size iade ettim dedim hakaretinizi. Çıkart kimliğini dedi. Ben dedim kimlik falan vermiyorum size ifade de vermiyorum dedim çıktım. Polisler arkamdan yani çok komik gerçekten yani şimdi olsa yapar mıyım? Bilmiyorum bende ne cesaret bilmiyorum. Bilmiyorum yani hiçbir şey gözüm görmüyor. Gençlik bence böyle bir şey. Şimdi bunları anlatırken bir yandan da ben düşünüyorum bak. Bana iyi geliyor bu konuşma bence. Kendimi tedavi ediyorum kabullenemediklerimi kabullenmemi sağlıyor aslında bak. Sağaltıcı bir şey yani bu. Sonra çıktım hemen o çocukların adliyenin karşısında bir ofisleri vardı, gittim. Böyle böyle dedim. Bu savcı bana şöyle yaptı böyle yaptı dedim. Bu da o cumartesi günü de işte bayramın başladığı gün mü ne ya da arife günü mü bir şey. Hani sonrası böyle bir 10 gün tatil olacak. Ondan sonra çocuklarda bilmiyorlar. Baktılar karıştırdılar işte mülki amir senin onun dediğini yapman lazım, hep kitaplardan bir şeyler okudular falan neyse ben vermem dedim buna ifade eve gittim. Sonra ertesi gün savcılık, savcı nöbet değişimi olmuş başka bir savcı gelmiş. Bu gelen de fırt dergisinde çizermiş aynı zamanda karikatür çizermiş filan kafa dediler bana bu çok iyi bir savcı, sen buna ifadeni ver. Zaten o savcıyla bir otopsiye gittim ben ertesi gün. Ona verdim ifademi, anlattım hay dedim bu nöbeti de. Bir tane yeni tanıştığım orada bir doktor kızla o da hiç hayatında çıkmamış yaşadığı yerden. Aynı doğduğu yerde okulunu okumuş tıp fakültesini okumuş filan ilk kez dışarda mecburi hizmette o da. İkimizde değişik şekillerde cascağlak ortada şekildegiz. Hadi dedim gidelim. Nereye? İşte en yakın Mersin'e gidelim hadi. Şeyi hesaplayamadık atladık otobüse Mersin'e indik. Her yer erkek. O zaman 91 böyle fosforlu mayoları var erkeklerin ama böyle siyah kıllı erkekler ve yeşil sarı fosforlu mayolardan başka bir görüntü gelmiyor gözümün önüne ama her yerden üstümüze doğru geliyorlar tamam mı haa dedim burada kalınmaz yürü. Biz hemen bir daha bindik otobüse Alanya'ya baya yol yani aslında ne iznim var kimseden izin almamışım. Üstelik başka çocuğun nöbetini devralmışım. Nöbetimi de bıraktım yaptığımı bak neyse bana ne diyorum ben sınırim bozulmuş. İşte gittik biz orada Alanya'da çok güzel bir tatil yaptık. Paramız bitti tatili de uzattık işte Adıyaman'daki diğer doktor arkadaşlar "...” onlarla daha yakınlar ben gideli 20 gün olmuş. O onlarla epeydir arkadaş. Para istedi para gönderdiler bankaya falan onlar daha yeni tek tük kredi kartı vardı mesela birinin hiç unutmuyorum kredi kartı ne ya falan olmuşum ben mesela buradan hani solcu bir hayattan gidip orada. Ondan sonra 91 işte orda birtakım işçiler işçi çocuklar âşık oldu bilmem ne oldu böyle abuk sabuk şeyler yaşadık. Sonra bir şekilde o telefonlardan birinde para isteme veya başka bir şey telefonlardan birinden öğrendik ki polis beni arıyor. Benim hakkımda gıyabi tutuklama çıkmış, evimin önünde polis arabası sağlık ocağında polis arabası bekliyor. Polis beni arıyor. Hatta ceza evinin doktoru da bizim Çapa'dan bir iki sınıf büyük bir çocuktu. Revire böyle televizyon falan koydurmuş. Revirde ben kalacağım diye yani tutuklanacağım revirde kalacağım. Beni koğuşa aldırmayacak en azından orda kalayım diye falan. Tamam, peki artık dönmemiz lazım. Bindik otobüse. Tabii otobüs bileti almak için bir daha para mı ne istemiştik yani o kadar paramızı bitirdik. O kadar ölçüsüzüz. Ondan sonra şey planladık. Adıyaman'a

girmeden önce Besni diye bir ilçesi var. Orada otobüs duruyor. Ben orda ineceğim beni karşılayacaklar o doktor arkadaşlar arabalarıyla. Sonra bana bir tane tatile giden bir öğretmenin tatile gitmeden anahtarını almışlar evinin bana orayı hazırlamışlar. Hani eve gidersem polis beni alacak hapse tıkacak falan okey. Baya bir plan var. Hepsi oldu Besni’de biz indik, aldılar beni arabaya hiç bilmediğim bir eve götürdüler. Ben o evde üç gün kaldım üç mü dört mü? Evde çocukluğumun kabusuyla karşılaştım hamam böcekleri ve uçuyorlar. Ben dört gün bir tane resim öğretmenin eviydi ve o çocukla birlikte de Nemrut’a gitmiştik. Çok da cici bir çocuktu. Hatta bence benden hoşlanmıştı çok net. Yerimden kalkmadım, tuvalet dışında yerimden kalkmadım diyebilirim. Minimum su içtim. Hiçbir şey yemedim hatta uyumadım. O kadar çok hamam böceği vardı ki evde çıtır çıtır sesler çıkarıyorlardı yani o kadar korkunç ve durmaksızın yazdım hep yazdım.

Bir ara buldum o defteri sonra yine kaybettim. Şimdi o kadar taşınma geçirdim ama mesela yok o defter atmamışım mutlaka illaki bir yerdedir ama onu çıkarmayı çok isterim çok yazdım çünkü. Neler yazdığımı tam hatırlamıyorum. İşte o zamanki duygularımı yazmışımdır. Hani o haksızlık ben niye buradayım, ben niye bunu yaşıyorum. Ne bileyim o zaman bir sevgilim vardı okuldan o benden küçük sınıftaydı mesela ona söylememiştim bunu. Oraya döndükten sonra evden telefon ettim çok üzüldü o niye bana söylemedin başından ben gelirdim falan hakikaten gelirdi. Bende az değildim yani kendim yaşayacağım derdindeyim. Yani bilinçli bir tercih miydi onu bile tam hatırlamıyorum ama kendi yaşantımdı niye katayım falan, bilmem hiç aklıma gelmedi katmak. Acaba onu orda bırakmış mıydım ben. Hani kalan mıdır terk eden giden midir? Zaten o gitmeden önce mecbur hizmete bir başka şeyler yaşamıştık orada. Bilmiyorum neydi hepsi topyekûn bir şey yani. O sonra geldi Adıyaman’a hani bu hikâyeden sonra bende salındıktan sonra filan neyse bu üç gün sonrasına ya da 4 gün neyse bence dört. Bu sağlık müdürü, hastanenin başhekimi falan bir şekilde aralarında para topladılar benim kefaretimi ödediler. Böylece ben kefaretle gıyabi tutukluyken serbest bırakıldım. İfade de verdim sonra bir daha vermek gerekiyordu. Ondan sonra da benim Adıyaman’la böyle garip bir ilişkim oldu. Deli gibi hasta baktım ondan sonra çok yoğun hasta baktım. Mesela benim bu savcı ile atıştığım gün baktığım bir hastayı şöyle anlatacağım hiç unutamıyorum onu ben. O zaman korucular vardı. Şöyle çapraz fişekleri olan bir koruyucu gelmişti. Çarşafı, minnacık bir karısı var yani yaşı belli ki çok küçük kadının minik kalmış. Kucağında bir çocuk 1.5 yaşında ama 7 aylık boyutunda çünkü çocuk hani böyle Afrikalı aç çocuklar olur ya karnı şiş, gözleri yuvalarında böyle çok çukurlaşmış yalnızca göz yuvarlağı görünen hani incecik böyle kemikleri tam olarak “...” çocuk beslenmemiş yani. Adam böyle iri yarı ve besili bir öküz gibi adam. Kadın minnacık yanında ellerindeki çocuk ben böyle o gün deliye dönmüştüm. Ben böyle adamı ağlamaya başlamıştım adamın karnına vurmuştum sen ha dedim ki ben hemen ayarladım işte devlet hastanesine sevk yazıyorum oradaki doktorla konuştum. Oradaki doktora Adana üniversite hastanesine sevk çıkaracaklar hemen onu organize ettim. Adam dedi bayram dedi bayram geliyor dedi. Ölür dedim ben buna. Ben dedi gidemem dedi. Ölür dedim gitmezsen bu çocuk ölecek. Ölsün dedi var dedi bunun gibi çok var dedi. Böyle der demez ben adama ne yaptım hatırlamıyorum bir vurdum adama hemşire beni geri çekti.

Mesela bunları yaşadktan sonra ben savcıyla bunları hiç onları tabii o davada, mahkemede hiç konuşulmuyor yani bunlar benim belki o şeyi yaşamaya hazırlayan ya da işte zemin hazırlayan hikâye bak unutmuştum bak bunu şimdi çoktan unutmuştum ben bu hikâyeyi şimdi hatırladım. Bana onu demesi bir adamın korucu olması kadının öyle ezik ve sesini çıkaramaması zaten ben muayenelerde adamları hep dışarı çıkarırdım. Mesela kadınlar gelir adamlarla, kocasıyla Türkçe bilmiyor tabii kadınlar. Ben öğrendim bir muayeneyi baştan sona yapacak kadar Kürtçeyi ben hemen 1. haftada öğrendim. Çık dışarı diyordum adama nasıl güzel hoşuma gidiyordu bu. O erkekleri böyle aşağılamakla neyi tatmin ediyorsam bende kendi içimde. Sanki öyle davranarak kadının öcünü alıyormuşum gibi hissediyordum. Mesela onu yıllar sonra taa 95- 96'da da Haseki'de nöbet tutardım ben. Şey getirirlerdi işte gözaltından gençler veya yaşlılar neyse. Polis dururdu mesela şeyde içeride durmaya çalışırdı. Siz dışarı derdim hadi. Nasıl hoşuma giderdi burası benim çöplüğüm falan yapardım tamam mı polislerde tıpış tıpış çıkarlardı yani hiç. Aynı duyguyu yaşatmış bana yani o ikisi bak. İkisini aynı anda hatırladım. Neyse sonra evet şöyle "...” falan çok hasta baktım çok hasta bakıyordum filan. Sonra ben o savcının menzil şeyhinin müridi olduğunu, aslında Adıyaman'da doğup Anadolu nüfus kütüğü mü ne deniyorsa işte onu Diyarbakır'a aldığımı hani Adıyaman'da hizmet yapmak için filan öyle yerleştiğini işte karısının Anadolu Lisesi'nde öğretmen olduğunu onu bunu hatta ben o öğretmen çocuğun evinde kalırken tam olarak karşı apartmanında oturduğunu falan hep sonradan öğrendim bunları. Yani günün birinde gerçekten bunu böyle kitap gibi yazmayı da çok isterim. Çok fazla şey var içimde çünkü duygum var yani. Her aklıma gelişinde başka bir yanını yakalıyorum aslında. Sonra şey gelmeye başladılar böyle o hastaların arasında sakallı tipler gelmeye başladı işte. Ne şikâyetin var amca diyorum yok kızım ben sana geldim. Nedir sen kimlerdensin filan. Aaa anlıyordum ki bu savcının şeyi tarikatından adamlar. Çünkü benim bir tepem attı. Bir gün bir hemşire orada çok dedikodu dönen bir yer Adıyaman küçük bir yer. Bir hemşireye demiştim ki yayılacağını bilerek valla dedim daha Diyarbakır'a haber vermedim haber versem aşirete silahlarını kuşanır gelirler dedim. Böyle bir aşiretim yok benim ama işte bu tevatür iyi midir dokunulmaz güzel bir dokunulmaz zırrı yaratır diye düşünerek herhalde kendimce. Bunu duyan bu duyulduktan sonra gelmeye başladılar. Ben böyle biraz tırsmaya başladım. Sonra bir gün eve geldi bir adam hiç unutmuyorum o adamı. Böyle başı takkeli, kısa boylu böyle beyaz sakallı falan epey yaşlı bir adam. İşte kızım sulh ilan edelim de o da bu da falan hah bitti. Ben hemen İstanbul'u aradım "...” bana bir iş buldu. Bir tıbbi reklam ajansında işte İngilizce bilen doktor arıyorlar. Ben şimdi o işi yapaydım kim bilir neler olmuştu bak. Neyse yine de kötü değil her şey de. Sonra geldim İstanbul'a her fırsatta geliyorum İstanbul'a. Gelişlerimde de tabii arkadaşlarımın hepsi Çapa'da yani bitirmemişler hiçbiri.

Evim eski evim hani gidiyorum Çapa'da işte muhabbet falan. Artık eylem mi neyse hani yine de oluyordu o zamanda bir sonraki jenerasyon yapıyordu. Bir gelişimde kantinde oturuyoruz hürriyet gazetesi birinin elinde baktım böyle hâkim böyle manşete yazardı ya o zaman hürriyet hâkim -savcı atamaları diye. Çünkü bu arada Adıyaman'da ben gittiğim zaman Vedat Aydın öldürülmüştü. Vedat Aydın'ın cenazesinden çok sayıda kişiyi hastaneye gidemedikleri için gidenleri çünkü gözaltına alıyorlardı. Ben evde tedavi ettim. Kendi evime aldım. Sağlık ocağına falan gizli saklı geldiler. Öyle bir politik bir şeyim oldu orada öyle bir çevrem oldu bir anda ve aslında Adıyaman'ın benim gördüğüm gibi bir kent olmadığını da o zaman

anladım ve hani sonra sonra o insanlarla böyle çok iyi ilişkilerim oldu, gezilerimiz oldu ne bileyim bir köye götürdüler mesela. Bir Alevi köyünde yaşlı teyzelerle kafası böyle kofili teyzelerle böyle rakı içtik çay bardağında filan alevi köyleri vardı çünkü. Böyle çok tatlı hemşireler vardı. Baya gece bir yere gidip sonra ertesi gün işe gelen hemşireler vardı hoştu yani değişik bir deneyimdi.

Ha bu arada 91 seçimleri olmuştu. Ekim mi Kasım mı neyse. Aslında Adıyaman'dan 4 milletvekilini refah partisi çıkarmış gibi resmi olarak görüldü ama alavere dalavere ile aslında o zaman Kürt partisi HEP miydi? DEP miydi? Bilmiyorum bir tane yani Kürtlerin partisiydi asıl kazanan. Aynı döneme de ben bu savcıyla ilgili hikâyemi benim hakkımda dava açıldığını öğrenir öğrenmez şey yapmıştım Hakimler ve Savcılar Yüksek Kuruluna yazmıştım. Zaten hani bir ay dolmadan aynı türk tabipler birliğinin aynı avukatına gittiğimde bu dava nedeniyle adam beni gördü kapıda ben sizin tekrar geleceğinizi tahmin ettim niye geldiniz dedi mesela.

“...” sonradan çok hoş dostluğumuz oldu falan işte benim avukatım oldu geldi gitti. Öbür çocuklar da oldu ama sonra onlarla araları bozuldu bir şeyler bir şeyler. Çok gittik geldik davalara hani ben döndükten sonra da. Hâkim savcı atamaları tabii ki seçim dalaveresi nedeniyle yapılmıştı. Tabii ben onu öyle okumadım. Hemen baktım ooov savcı “...” Adıyaman'dan, Yalvaç Isparta'nın Yalvaç ilçesine gitmiş bunu ben tabii sürülme hani o bütün yerini, yerliliğini bozacak adam bütün düzenini bozuyor filan. Haaa hemen kalktım sakince Çapa'nın kantinini biliyorsun postaneyi de biliyorsun PTT'yi ben kantinden gittim hiç kimseye bir şey demedim. Tıpış tıpış gittim PTT'de telgraf çektim adama savcıya yeni görev yerinizde başarılar dilerim doktor “...” şaaak! Sonra mesela mahkemede onu Amerikan filmlerindeki gibi sanık doktor tayinimi yaktığını ima etmektedir filan diye baya dosyaya koydu şeye telgrafı. Hatta bana da demişti ki yani demişti yapacak başka işin yok muydu da bunu yaptın falan. Bana ne yaptım filan demiştim. İyi ki de yapmışım. Başka türlü gönlümü ferahlatamazdım. Sonra mesela ona bir korku salmış olmak bile benim için güzel şeyler oldu.

Sonra ben o kapımı çalan adamdan sonra ciddi ciddi korktum. İşte bulunca bana burada arkadaşlarım sağlık bakanlığına gittim. Yani ha bire gidiyordum Ankara'ya zaten annemler Ankara'da ya Ankara ya İstanbul gidiyordum geliyordum. Zaten devlet memurluğu da öyle bir şeydi o kadar rahattım ki mesela ben yıllardır özel sektördeyim iznim bellidir yani sayılıdır ama memur olunca öyle olmuyor. Demek ki gerçekten inanılmaz bir serbestisi var yani boşuna devlet malı deniz, yemeyen domuz dememişler bu yerini hakkıyla çok iyi bulan bir laf. Onayladığım için söylemiyorum ama yaşanan o. Gittim direk kapıda hukuk müşavirliği nerede dedim. Tanımıyorum kimseyi bakanlıkta. Hayatım boyunca bir kere gitmişim o şeyde kura çekerken üstelik o bakanlık binasında da değildi yani başka bir binadaydı. Hukuk müşavirliğine gittim işte bekledim randevusuz gittiğim için biraz bekletti beni böyle kalın kalın koltuklar, deri deri koltuklar, koyu renk baya bir şey olur ya bakanın falan olduğu binada A blok denen bir yerde. Girdim aynı üstümde yine öyle çul çaput batık yerlerde etekler falan çok komiğim ya ama bir tane böyle tokam var buradan böyle kırmızı sandaletler falan var ayağımda doktor mu bu lise öğrencisi mi belli değil yani ne olduğu belli değil. Zaten mesela Adıyaman'da da aynı şekildeydim. İşte yolda mesela mısır yiyordum, bir şey

alıyordum kıttı vardır mesela salatalık siz ne dersiniz acur mu? Bizim Diyarbakır'da kıttı denirdi. Onu böyle yolda satarlardı hep Diyarbakır'da. Adıyaman'da onu görünce yolda soyuyor sana tuzlayıp veriyor. Adamın elinden düşün ben doktorum onu alıp yiyordum. İşte mısır alıyordum filan simit, mısır. Beni sağlık müdürü sırf bunun için bir gün çağırmişti. Mısır mı yiyorsun demişti sokakta. Evet dedim. Ya yeme ya falan yaptı dedikodu yapıyor. Sağlık müdürü diyor bunu bana. O kadar tatlıydı ki aslında çok ciciydi yani inanılmaz o adamı bulsam çok isterim şu anda belki arasam bulurum gerçekten çok tatlı bir adamdı. Yani bütün sağlık müdürleri şeyini ezberini bozan bir adamdı. Çünkü hani sağlık müdürü devletin adamı hani son yıllarda iyice son 20 yılda. O zaman öyle değildi yani bence. Adama hukuk müşavirine dedim buyur doktor hanım dedi. Ben dedim başıma böyle böyle şeyler geldi anlattım bana hiç bakanlık olarak sahip çıkmadınız, ben istifa ediyorum. Olur mu dedi ya sen dedi daha bir yıl olmamış mecburi hizmetini doldurmamışsın, tamamlamamışsın sen bir daha doktorluk yapamazsın istifa etme sakın etme falan. İşte edeceğim falan dedim. Senin tayinini yapalım biz dedi. Haa olur dedim ben hiç düşünmedim tayin yapacağınızı. Çünkü mecburi hizmet içinde tayin olmaz yani hani Haziran'da gitmişim bu adamla aralık ayında konuşma yapıyorum ben istifa ediyorum diye. Ondan sonra işte siz nerelisiniz Diyarbakırlıyım öyle böyle işte konuştuk. Sonra telefon etti birine "...” iyi dedi bizim dedi burada dedi bir pkk'lı doktor hanım var. Ne diyorsunuz falan ben pek akıllı değilim falan yapıyorum tamam mı? Diyarbakırlı değil misin falan yapıyor. Eee dedi onun dedi işte şöyle şöyle başına bir şeyler gelmiş, biz onun tayinini yapabilir miyiz? Haa hı evet falan bir şeyler soruyor oradan sonra bana dönüyor adam neresini istiyorsun diyor Asya yakası mı Avrupa yakası mı? dedim Avrupa yakası evim var yani orada açık ev Avrupa yakası. Oldu dedi yaptı. Ben ertesi hafta gittim Adıyaman'dan giysilerimi aldım bir tek. İşte birkaç parça eşya vardı onları orada bıraktım herhalde hatırlamıyorum ne yaptığımı. Çıktım geldim İstanbul'a öğrenci evime oturdum. Nasıl? Valla oturdum işte. Gittim sağlık ocağına başladım çalışmaya. Esenler'de bir sağlık ocağı "...” Metro yeni yapılmış. Ben şey de otuyorum Mevlâna Kapıda otuyorum oradan yürüyorum şeye Pazar tekke miydi? Neydi oranın adı yok aşağısı Bayrampaşa'ya giden şey Vatan'a iniyordu unuttum o durağın adını. Hah belki Bülbül Efendi olabilir tamam öyle efendili bir şeydi. Yani gayet son derece eski hayatıma bir anda dönüverdim.

Şok tabii bu böyle baya bir sükse yarattı. Sen ne yaptın? Kim adamın? Torpilin kim? valla torpelim yok diyorum. Yok vardır diyorlar. Gerçekten hiçbir şekilde torpelim olmadı. Böyle oldu sonra o dava torpelim olsaydı o davadan ceza almazdım baya ben bir hapis cezası aldım sonra işte temiz daha önce hapis cezaları almadığım için neyse ne bir şekilde hafifletildi falan paraya çevrildi. Böyle bayağı benim yıllarca maaşımdan o herif yüzünden, savcı yüzünden para kestiler yani. Cezam öyle bir ceza ödemek zorunda kaldım. Sonra savcıya hakaret, görevi ihmal ve su istimal cezası aldım. Ondan sonra hep o şeyde çıktı adli sicil belgelerimde çıktı mesela. Sinirimi bozdu yani baya bir süre bu olay sinirimi bozdu ama işte bir şey yaşamış oldum bilmiyorum ne komik garip, garip demeyeyim haksızlık olur başka birisi bunu yaşamazdı, asla yaşamazdı. Çok farklı. Baştan erkek olsaydım zaten o çocuk bana o nöbeti satmazdı. Hani o kadar saftım ki demeyeyim iyi niyetliydim bence. Yani tamam ben ordayım ve bakarım senin yerine ne olur hani yaparım ne olur yani zaten ordayım.

Sonra burada işe başladım burada işe başladıktan hemen sonra baya 91 yılının aralık ayında ben burada işe başladım. Hemen insan hakları vakfına gittim. Vakıf da yeni kurulmuştu. Böyle çok güzel tanıştım ettim ne yaparım size neler, nasıl bir katkı yapabilirim çünkü şeyim ya hani artık doktorum daha farklı şeyler yapabilirim. Daha geniş bir çevreye yayılabilir etkim falan gibi artık nasıl bir misyon yarattıysam kendim için şey beni çok etkilemişti o Vedat Aydın'ın cenazesinden kaçıp gelip insanların beni bulmaları ve çok sayıda insana hiç sorunsuz yardım edebilmiş olmam beni gerçekten çok cesaretlendirmişti böyle şevklendirmişti diyeyim. O yüzden de ilk hemen Vedat Aydın'ı düşününce mesela Hrant Dink ile Vedat Aydın bende aynı yerde. Mesela bugün de Hrant Dink için mesela çok çok ağladım. Durup durup işte anlattım mesela beni sabah şey aldı işte hastanenin arabasıyla kendimi aldırıyorum arada böyle şeyler yaşıyorum kendime yer açıyorum, yaratıyorum. Sabah giderken tabii açık radyo açık Hrant'la ilgili konuşuluyor. Çocuk nerden bilsin. Tanıyor musun sen dedim Hrant Dink'i? Yani ilkokul mezunu vale çocuk yani şoför ya ortaokul ya ilkokul bir de böyle hani daha da böyle birazda şey hani özel hepimizin özel şefkatte gösterdiği biri şey olduğu için hani birazda böyle çok ileri değil. Tanıyorum hocam yaptı. İşte ona anlattım bunu dedim ben ilk duyduğumda Mersin'de başhekimdim biliyor musun dedim. Ben o zaman genel müdürün odasındaydım televizyon vardı onun odasında böyle alt yazıyı gördüm, dondum. Hemen aramıştım birde hiç kimseyle konuşmayıp direk "... " gitmişim yani böyle bir spontane bir şeydi. Çocuğa anlattım sabahın köründe çocuk beni saat 7. 30'da mesela bu sabah nasıl oluyor? Hayır 8'de aldı 7 buçukta alacaktı da beklettim onu ben haber başlamıştı çünkü şey "... " başlamıştı. Ne bileyim niyeyse şimdi Hrant'a geldik.

Ben oradan yani beni çok etkileyen kayıplar var bence beni en çok etkileyen Hrant. Nedenini bilmiyorum. Hani böyle bir kategorize etmek ne kadar doğru bilmiyorum da belki vardır daha da düşünürsem de ya da diğerlerine çok büyük haksızlık olabilir. Bilmem ki Hrant'a çok çok gerçek ve yaptıkları böyle çok insan ve sahici olduğu için hani inandıkları, konuştukları, yaşantısı çok mu idealize etmişim bilmiyorum ama bu Hrant yani ahparig ahparig... Sonra vakıf benim için çok başka bir okul oldu. Vakıfta hemen aktif, profesyonel çalışmadım oraya gittim geldim ama dediler ki bana vakıftan sen insan hakları derneğine de gidebilirsin bak orda işkence izleme komisyonu var. Orada bir doktor olsa iyi olur falan hem de bizim bir şeyimiz olursun sen de hani oraya başvuruları bize aktarırısın. Hakikaten öyle yaptım, gittim insan hakları derneğine orda böyle çok güzel dostluklar yaşadım. Mesela o zamandan benim çok ortak, çok duyguları yaşadığım en güzel dostluğumdur kazandığım yani dernekten. Böyle birkaç kişi oldu. Çok gönülden ve çok coşkulu ve çok tutkuyla yaşadığım dönemlerdir o zamanlar. Hani örgütlü olduğum zamandan çok daha farklı tutkularla çok daha yaşamla bağı olan, benim etkileyebildiğim, etkilenebildiğim ha böyle gerçekten kol kola girebildiğim ilişkiler yaşadığım bir süreç başladı diyebilirim belki dernekle. Sonra da vakıfta profesyonel olarak vakfın doktorluğunu yapmaya başladım Gazi olaylarından hemen sonra. Çok ağır zamanlardı o zamanlar. Mesela o dönemlerde işte bu on yıl yatanlar hapiste o dönem çıktılar, çok ağır işkenceler vardı yani 90'lar hani Kürdistan'da yaşanan envai çeşit işkencenin buraya ulaşabilenine dokunma şansımız oldu. Binlercesi orada kaldı veya kayboldu veya nereye gitti kim bilir. Yani o köyleri yakılanlar, köylerinden olanlar, evlatlarının her biri bir yere dağılanlar, hipertansiyon tedavisi görmesi gereken teyzeler, amcalara biz işkence tedavisi yaptık aynı zamanda hipertansiyonlarını ve kalp yetmezliklerini tedavi ettik. Yani çok acayip

bir dönemdi bunları sevgiyle hatırlıyorum her zaman ama o dönem benim bu kadar çok işkence hikâyesi dinlemiş olmam falan tabii ki ayrı bir benim kendi yas öyküme başka bir şeyde kattı. Kesinlikle kattı ama bu da memleketin gerçeği yani daha doğrusu benim bence benim tamamlanmamı sağladı diye düşünüyorum. Biz mesela sen böyle bakma ağladığıma biz böyle mesela çok böyle derinlere dalarız. Bugünleri hatırladığımız zaman böyle karşılıklı o kadar çok ağlarız ki çok içten yaşadık çünkü “...” o zaman derneğin avukatıydı. O köy yakmalarında ne hikâyeler vardı hatırlamak yani duymak istemezsin. Bir kadın vardı mesela Şırnak'tan mı gelmişti şimdi tam hatırlamıyorum da geldiği yeri böyle duruyordu. Asker köye gelmiş bütün kadınları çocukları zaten erkekleri götürüyor başka yere. Başka bir dünya yani bu ülkede bu topraklarda yaşıyor bu sınırlarda. Yakacak bir yere topluyor onları sonra kadın altınlarını mı diyor bir şeyimi unuttum mu diyor yastığın altında herhalde altınları bir torbada. Oğlu koşarak almaya koşuyor işte böyle artık kaç yaşında 13 -14 herhalde daha büyükleri çünkü gözaltına alınıyor. O koşuyor çocuk eve giriyor o sırada patlatıyorlar kadın arkasından koşuyor ve çocuğun kadın hiç bu kolunu indirmiyordu beyninin bir parçası koluna gelmiş o günden beri hiç kolunu şey yapamıyor yani bunu anlatıyor ama orada o çocuğunu yaşıyordu yani. Böyle böyle bu tür bir sürü hikâyemiz var yani.

Neyse öyle çok hikâye oldu sonra beni şey yapan bende vakıftaki çalışma hayatım artık dursun dediğim yani dernek çok insan hakları derneği hani bana çok güzel dostluklar kazandırdı, çok farklı şeyler yaşadım o yargısız infazlarda biz işkence izleme komisyonu olarak böyle o evlere gittik çok şey yaptık. İşkenceyle öldürülen yani bir sürü adi hırsızlıklarda vardı. Bir sürü insan vardı. Onların hiçbiri gazetelere çıkmıyordu. Onların hep peşinden koştuk o ailelerle falan. Bir yandan da ben orda yani bütün bunları yaşarken de bir de yasak bir aşk da yaşadım yani. Benim hayatımın ikinci büyük aşkını yaşadım ben. Kendim tabii evet yalnız kendim değil karşılıklı oldu. O da başka bir yani çok fazla çok güzeldi ve yani böyle çünkü uçtum bir yandan da ama işte şeye bakmadım yani adam evli, karısı arkadaşım, üstelik hamile hiç hesapsız kitapsız bir şeydi. Yaşadım sonuna kadar.

Sonra vakıfta o korucuların yaptığı çok etkilendiğim bir vaka bir başvuru geldi. Çok özet anlatacağım. Ben orda karar verdim ben vakıftan ayrılacağım çünkü ben çocuk yapmak istiyorum. Ben bu ortamda çocuk yapamam. Çünkü ben her gelen biz çeşit çeşit böyle şeyler alıyorduk aslında destekler hani careforge- carerivers kapsamında bir kere hâlâ inanılmaz bir destektir. Bizi böyle toplardı konuştururdu ara ara böyle odak gruplar yapardı tamam mı öyle çok daha farklı ele alınmalıymışız bence. Yani kadıncağız tek başına ne yapsın daha organize şey olmalı bence hep. Yani şu anda öyle mi bilmiyorum mesela vakıftaki ortam. Eminim daha çok daha profesyoneldir.

Annesi ve babası birbirinden farklı nedenlerle evde olmayan 14-15 yaşında bir kız, dedesi ve nenesi ile kalıyor bayağı böyle bir dağ köyünde Siirt'in herhalde. O kız hamile kalıyor şeyde ormanda koruculardan aynı köyden olan koruculardan. İnanmıyor şeyleri dedesi, nenesi onu işte atıyorlar evden. Ona Diyarbakır'daki kadınlar sahip çıkıyor. Çocuğu doğuruyor. Çocuk, çocuk esirgemeye veriliyor. Bu kız buraya geliyor bizden işte destek almaya ama yani çok vahim durumdaydı. Fiziksel olarak da psikolojik olarak da. Bu başvuruda beni en çok yani ben tamam artık kalmayacağım vakıfta dediğim neden de şu oldu; burada halası ile kalıyor.

Halasında kalıyor veya halası gibi bir kadın işte eniştesi getirip götürüyor. Bir gün vakıf sekreteri dedi ki işte geliyor artık fiziksel bir sürü şeyi yapıldı edildi şimdi sonra da terapiye devam ediyor herhalde. Bir “..” gelsene yaptı. Baya adam cinsel tacizde bulunuyor ve kızda çok bilinçsiz kıkırdıyor, oynaşıyorlar. Yani burada bulunma nedenine benzer bir neden yaşıyor. Ben ondan çok etkilendim, bildiğin koştum ve o oldu benim son aldığım hemen hemen son aldığım başvurulardan biridir o. Sonra ben hemen Hürriyet gazetesi sağ olsun iş sayfaları vardı ya hemen baktım “...” işyeri hekimi arıyordu benim de işyeri hekimliği sertifikam vardı. Gittim başvurudum. Sonra aradan zaman geçti beni aradılar ama epey bir zaman 1 ay a yakın bir süre sonra işte siz işyeri hekimi olarak başvurmuşsunuz ama biz işyeri hekimi aldık ama biz bir bölüm yöneticisi olmak üzere bir doktorla çalışmak istiyoruz falan gelir misiniz görüşmeye? Tabii dedim gittim “...” başladım tıbbi kayıt sorumlusu olarak. Gayet bilerek ve isteyerek ayrıldım yani vakıftan belki daha böyle korunmuş olsaydım psikolojik olarak o işi yaparken böyle bir karar almazdım. Daha uzun sürebilirdi.

“...” benim için çok farklı bir ortam oldu, çok başkaydı yani bu kadar hiç profesyonel bir ortamda çalışmamıştım. Çünkü vakıf yan. Biz vakıfta hani işimizi yapardık ağlaşırdık onu yapardık her şeyi yapardık yani işte raporlarımızı yazardık, deliler gibi sabahlara kadar falan. Yılbaşında da içip içip aynı vakfın halılarına kusardık yani o kadar bir biz evimizden daha çok şeyimizin geçtiği mesela işte 96’da dedim ya ben hani açlık grevcilere bakarken tatil planı yaptı diye kocamla boşanıyordum yani. Ha çoluk çocuk da yoktu üstelik o zaman. Baya ben ki çok son derece keskindim yani. Öyle “...” da benim için önce biraz zor oldu alışmak çünkü çok soğuk geldi insanlar bana. Ben bir kere onların formatında değildim. Onlar böyle çok jilet gibi hani çizilmiş gibilerdi. Ben öyle değildim ben bir keten pantolon bir penyeyle gidiyordum işe mesela öyle. Bana böyle bakarlardı mesela oranın yönetici kadınlar vardı böyle çok artık kaşar ötesi kaşarlar. Eskiden kalmalar falan epey uğraştılar benimle ama ben sallamadım. Hatta eminim salladım yani eminim bana koydu ama ben dik durdum yani. Bunlarla vakit geçiremeyecek kadar farklı bakıyordum. Yani ben işime bakıyordum ama ben işimi öyle güzel yaptım hiç yapılmayacak şeyler yaptım böyle. Tıbbi kayıt diye bir şey dünyadan haberim yoktu. Yani biz tıp eğitiminde böyle bir şey görmüyoruz. Amerikalı genel müdürle iş görüşmesinde adam medical records diyor ben medical records duymamışım medical reports, reports dedikçe o records diye düzeltiyor. Sonra anladım yani haa bu medical records yani benim başına geçtiğim bölümün adı medical records. Haa bu tıbbi kayıt mı hıı falan öyle. Dünyadan haberim yok. Neyse çok farklı bir şekilde böyle çöp olan bir işi böyle altın tepside sunulur hale getirdim diyebilirim sana. Kabaca böyle bir özet yapayım gerçekten ama çok çünkü benim için çok yeniydi. Sıfır yani hiç bilmediğim bir konu öğreniyorum uyguluyorum öğreniyorum uyguluyorum falan. Tabii çalışma ortamım son derece zengin hani bütün olanaklarını açmış, bilgiye ulaşmak çok kolay işte yazışabiliyorsun Amerika’da herhangi bir yerle ne bileyim bir belge bir doküman istiyorsun çat önünde baya bir okul gibi oldu benim için bu tıbbi kayıtle ilgili çok şey öğrendim ve işte Amerika’daki tüm hastanelerde uygulanan tıbbi kayıtle ilgili tüm gereklilikleri ben 1999’un ne zaman girdim hatırlamıyorum Nisan- Mayıs filan olabilir. Ya da 98 sonunda mı girdim bilmiyorum neyse. İşte 99 yılında sonuna doğru artık bütün bu Amerika’daki gibi o işi yapar haldeydik. Orada göremedim yani kimseden de görmedim. Kendimi eğittim ve işte o işi yapan insanları eğittim falan yani baya

bir kültür değişikliği yarattım. Bugün hâlâ benim o kurduğum sistemle çalışılıyor inanır mısın ve o kadar güzel hoşuma gidiyor ki.

Mesela böyle bir transkripsiyon sistemi yaptım böyle günlerce gecelerce onun bütün bağlarını bulabilmek için böyle telefonla rapor kaydediyor doktorlar “...” böyle oynadım yani işte. İyi olsun hani o şey en iyisi o ya taaa eskiden kalan, küçüklükten herhalde o.

Çıkmazdım işten zaten işte olduğum olmadığım belli de değildi yani bizim bir ofisimiz hastane içinde de değildi gelmiş misin gitmiş misin kimse kontrol etmez. İşinin başında mısın hani öyle şey de bir ortam var yani nasıl diyeyim sana bağlı yani senin kendi meslek etiğinle ilgili. Öyle çok güzel bir şey yarattım yani. Sonra baktılar ki iyi güzel bu kız böyle sonra mesela hasta hakları ofisi kurma fikri falan yine benim mesela. Sağlık müdürlüğünü eğittik oradaki arkadaşımla beraber. Hani böyle böyle ilkler oldu hep. Bence güzel bir deneyim oldu yani sıfırdan var etmek tabii bütün bu şeyini bence enerjisini benim hep fakülte ve sonrasındaki o sorgulayıcı, onun yerine o olur mu acaba bakış açımıla oldu yani. Solculuk bakış açısıyla diyebilirim sana. Bunun adı çok farklı olabilir tabii işte sen bilimsel dersin ben solcu bakış açısı derim ne bileyim öbürü sorgulayıcı der falan. Hani hiç o her ne kadar sorgulamadığım dönem olsaydı iyi olurdu keşke sorgulasaydım filan dediğim ama içimden sorguladığım ya da benimsediğim o yöntem bence hep çalıştı motor gibi hep arkada benim hayatımın yürütücüsü oldu. Bence güzel yani bu bir daha olsa bir daha yaparım diyorum çok güzel bir şekilde. Yani böyle ayağımı sapasağlam basarak gerçekten bir daha olsa bir daha yaparım.

İşte böyle güzel şeyler yaptım “...” hastanesinde hani hiç de kimsenin adamı filan değildim, olmadım. İşte açtım. Hataysa hatamı kabul ediyordum. Biliyorsam evet biliyorum ya da işte yanımdaki üstünde olsa yanlış yapıyorsa bu yanlış diyordum. O an böyle baya bir şeyim oldu güvenilir ve nasıl diyeyim bence hani tabii ki vardır illaki bir kaçak şeylerim ama yine olmuştur yani o kadar hatasız değilim yani hatasız kul olmaz. Mükemmel değildim kesinlikle ama hani olabildiğince o ortam çünkü insanı çok şey yapan bir ortam hastane ortamı baya sahte hayatlar, tiyatrolar, farklı görünmeler işte ne bileyim malla mülkle var olmalar, güzellikle var olmalar hani çeşit çeşit versiyonları var. Bence ben hiçbirine dahil olmadım ya da çoğuna dahil olmadım diyeyim hani mutlaka kaptırıp gitmişimdir yani yıllarım geçti benim orada çünkü. Taa ki böyle Mesul müdürü oldum, başhekim yardımcısı oldum, başhekimlik yaptım falan sonra böyle bir gün tak etti.

40 yaşımda o civarda kocama baktım ki bir şey yani eski solcu bilinen biliniyor hani bir çevresi var güya hani varsayıyoruz ki belli bir entelektüel seviyede filan hepsi sorgulanır. “...” konuşmak istemiyorum. Bir hareketi bende bir bardağımı taşırdı. Sorumluluk almama onca yıl hele çocuklar doğduktan sonra

Bu arada çocukları atladım ben 2000 yılında çocuklarım oldu ikizlerim oldu. Geleceğim oraya. Önce ona bir güle güle dedim. Gidiyorsun dedim. Sonra da “...” bana bir söz verilip tutulmadığı için bana verilen bir söz oradan da istifa ettim. Ondan sonra benim için hayatımın başka bir dönemi “...” sonra meslek kendi hani sağlık sektörünün acımasız yüzüyle karşılaştım “...” Dayken. Şeyle tanışmış “...” özel hastanecilik işte böyle krem dö la krem bir iş. Doktorların en iyisi, hastaların en iyisi, şunun bunun en iyisi, olanakların en iyisi. Evet

öyleydi gerçekten. İyi, olabilecek en iyi olanaklarla sunulan bir çalışma ortamı ama dışarı hayat öyle değil. Bir canavar açmış ağzını ha bire açıp kapatıyor ağzını dişlerine yakalanırsan parçalanıyorsun filan gibi böyle abuk sabuk bir iğrenç bir sağlık sektörü var bu ülkede.

Öyle tam böyle çocuklar olmuş 2001 krizi "...” İflas etti. İlk hani bizim de ilişkimizin krizlerinin önemli bir hani en önemli krizlerinden biriydi o. Öncesinde çok fark edilmiyordu çocuklardan önce. Çünkü nasıl olsa ben kazanıyorum, harcıyorum onu yapıyorum bunu yapıyorum. Tatili ben planlıyorum. Böyle nasıl diyeyim aslında doğru gitmeyen bir şey hep var ama sana ait ya sen onu başa çıkarmaya çalışıyorsun. Sen onu yoluna getirmeye çalışıyorsun. Oysa ne mücadele neyin mücadelesi bu mesela ne hani o yine bana çocukluğumda verilen o başarılı olma bunda da o başarıyı yaşa şeyi. Ben nasıl olurum bu ilişkide de başarısızlığı yaşamamaktan kaçış diyeyim. Yoksa çocuklardan önce her şey çok açıktı yani sorumlu bir baba olmayacağı. Çünkü zaten bir çocuğu vardı ve böyle ultra sorumlu ve iyi bir babalık sergilemediğini gayet güzel görüyordum.

Mesela bende ilk annelikle ilgili duygu "...” atmıştır. "...” kızı. Dünya iyisi bir çocuk idi gerçekten. Şimdi hâlâ öyle böyle iyilik timsali bir şey ama mesela ben bazen düşünüyorum gerçekten benim yüzümden babasız büyüdü filan diye düşünüyorum mesela çok üzülüyorum. Gerçekten öyle ben bunu konuştum onunla da biliyor musun? Bunu konuşacak bir ilişkimiz var yani. Ne bileyim o benim öyle de bir ukdelerimden biri yani. Hani bunu bir daha olsa bir daha yaparım diyemeyeceğim bir konu bu. Gerçekten hiçbir şekilde bir daha olsa yapmam net. Çünkü görürüm insan o yaşta veya öyle bir moda girince bazen yanlış yaptığını bile bile o yanlışta doğru yürüyor bence ben onu yaptım. Ben hâlâ arada yapabiliyorum öyle şeyler de bu kadar yaşamsal değil sanırım yaptıklarım.

İşte öyle çocuk istiyorum dedim mesela. Benim var dedi çocuğum. Okey dedim o zaman tamam ben de başkasından yaparım. Ondan sonra hemen çevirdi. O zaman bunlar olmazdı ama bu çocuklarım lütfen rica ederim. Zor bir zamanda doğdular yani ekonomik olarak benim de böyle çok para kazanmadığım bir zamandı çok o zaman. Daha tıbbi kayıt sorumlusuydum. Hastane böyle çok sallantılıydı filan o zaman yönetim ha bire değişiyordu falan. Daha çocuklar minnacıkken yirmi günlük falan ben "...” kırk günlük iken işe başladım. Çünkü çok problemlerle bir gebelik geçirdim. Erken doğuyorlardı filan yani ben hastanede erken doğum riski ile yatıyorken insan kaynakları gazeteye ilan vermiş tıbbi kayıt sorumlusu arıyor diye düşün. Bana bunu o insan kaynaklarındaki kız arkadaşlarımdan biri söyledi ve ben böyle şok oldum. Okey dedim geçtim, umursamadım. O kadar kötü kadınlar vardı. "...” bazen denir ya aslında öyle değil neyse. Bazen kadın kadının çok fena kurdu olabiliyor. O eski zihniyetli olanlar gerçekten şimdi hiçbiri kalmadı hastanede. Daha yeni jenerasyon gerçekten çok iyi, temiz kalpli ne bileyim bana öyle geliyor.

Yani kadın kadının yoldaşı olabilecekken nasıl kurdu olabildi mesela o zaman ben düşünüyorum bana çok kötü davranan bir muhasebe müdürü vardı. Acayip kötü. Sonra yıllar sonra ha ben hiç şeyimi benim böyle ilkem netti. Bana kötü davrandıklarını bildiğim halde ben kötü davranmıyordum. Böyle duruyordum oldu falan. Mümkün olduğunca sakin olmaya çalışıyordum. Böyle yıllar sonra kadın günah çıkardı hani o ayrıldıktan nice sonra gelip burada. Oluyor yani en sonunda yine de dayanışabiliyor yani o kapasite her zaman var bence

kadınlarda. Mesela erkekler o içtenliğe sahip değil veya o cesarete sahip değil. Ben görmedim bilmiyorum. Hani bir erkeğin diğerine ben sana böyle kötülük yaptım da şöyleymiş de yanlış yaptım filan öyle bir konuları yok ya. O kadar aşağılamayayım ama o derinlikte yürümüyorlar ya da böyle kadınların ilişkisindeki o kalpten kalbe olan iletişim bence erkeklerde yok. Bilmiyorum ya şimdi çok mu böyle erkek düşmanı gibi konuştum ama değilim yani. Tam tersi hiç de değilim.

Ne diyeyim çocuklar çocukları anlatayım biraz çok eğlendik biz çocukları büyütürken. Çok ama ben çok şanslıydım. Yani bu tabii şanssızlıkta getirdi aynı zamanda bence. Çünkü işte bu hastanede yattığım sürede kardeşim mesela istifa etti geldi benim yanımda durdu etti. Ne bileyim doğumdan sonra her zaman iki kardeşim de yanımdaydı. Annem hep yanımdaydı. Çok acayip bir böyle güzel bir ortamda büyüttüm ben çocuklarımı ama bu neye mal oldu mesela bunu düşünüyorum çok benim çocuklarım böyle çok sınırsız ve şey olduktan sonra lise itibariyle işte kendi diyelim ki kendilerince birtakım yollar çizdiler diyeyim. Oradaki o sınırsızlığa sebep oldu, sınır koymadık biz. Ben mesela bunda o hani benim çocukluğumun anneanneli geçmesi, annemin rolünün bir bölümünün büyük bir bölümünün anneannemde olması benim algım açısından benzerini kendi çocuklarım tarafından yaşadığımı düşünüyorum. Anne rolü bir de belli bir yaştan sonra zaten baba olmadı evde falan böyle karmaşık yani handikap yaratmış oldu bence. Her çocuk anne babalı mıdır full e değil, değil. Yuvadaki çocuklar yuvaya giderken yuvanın psikoloğu şey demişti; bu çocuklar su istemeyi bilmiyorlar çünkü hiç susamamışlar. Su ihtiyaçları olmamış. Hep önlerinde bir bardak suları olmuş. O kadar güzel bir tarifti ki aslında böyle devam etti bu. Çünkü ben en yoğun çalıştığım dönem “...” sonra ayrıldıktan sonra da işte o sektörün o acımasız abuk sabuk yerlerinde de çalıştım hastanelerde de. İşime geldi tabii annemin olması bu bir bencillik. Kadında hayatını mahvederek, hiçbir şey sokamayarak yalnız yani o da onu tercih etti tabii hep çocuklarla oldu. Böyle bir şey durumu oldu çocuklar açısından onların geçeceğini çok etkileyen ama çok da geri dönüşü olmayan bir yaşantılar yaşattık biz onlara bence.

Onlar ne yapabilirlerse umarım güçlü giderler. Bundan sonra benim onlara bir katkı olmayacak. Şu an gördüğüm kadarıyla güçlüler yani çok güçlüler ama işte bu çok güçlülük çok zayıflığı da barındırır ya içinde bilmiyorum emin değilim yani çok karışık anlattım çocukları bir anda büyüttüm 20 yıl birdenbire döndü.

Son 20 yılı sorduğunda ise, sorarsan çocuklarım 20 yaşında ve onların doğumuyla benim hayatımda çok derin değişiklikler oldu aslında. Mesela onlar doğduktan sonra ben sevdiğim insanla ilgili çok büyük hayal kırıklıkları yaşadım kendim içimde. Bunların tamamını yansıtmadım. Niye yansıtmadım belki yansıtamadım. Anlamayacağını düşündüm beni bence beni anlamadı bile. Mesela git artık dediğim zaman öncesinde çok konuştum kendimle ya ben çok büyük bir karar veriyorum. Çocuklarımı babasız bir evde büyüteceğim buna hakkım var mı falan diye. Sonra işte ilk ve tek bunlar değiller filan oldum böyle bir sürü indim çıktım falan. Yaptım ama mesela o dönemde çok daha büyük destek beklerdim hani çocuklara destek anlamında, babalık anlamında. Orası çok benim açımdan sükutu hayal oldu. Niye o kadar beklemişim e insan çıkmamış candan ümit kesilmez misali halbuki görmüşsün yani büyük kızının ne şekilde ne yaptığını nasıl büyüttüğünü görüyorsun yani. E yine de diyorsun ki hani öğrenmiştir belki ders çıkarmıştır, elinden geleni yapar belki ama yapmadı. Bence yapmadı.

Yani bir kadının bu kadar sırtını kolay çevirmesi mümkün değildir mesela burada kadın erkek farkını çok net görebiliyorsun. Bu bir sürü ilişki içinde böyle olduğunu düşünüyorum ben. Kolaylıkla kendini haklı çıkarmaz bir kadın, sorgular. Hani orada öyleydi ama burada böyleydi en azından bir şeyler der ya. Yani ben böyle yaşamadım. Ben hak ettiğimi de yaşamadım bence. İyi ki de olmuş böyle diyorum yani düşünüyorum daha önce neden yapmadım, yapamadım. Her şeyin böyle bir olgunlaşma zamanı var yani o da benim kendi olgunlaşma sürecim belki. Aslında bu kararı ben çocuklarım için vermedim ki kendim için verdim çok net. Hani belki çok amiyane olacak ama böyle bir kullanma kullandırtma ilişkisine de son vermek istedim. Çok o kadar rahattı ki her şey, o kadar ben sorgusuz sualsiz her şeyimle açık apaçık ilişkinin ortasındaydım ki ama iki kişinin olduğu ilişkide yalnız ben böyleydim bence bilmiyorum yaa. Mutlaka bir şey yapıyorumdur yani benim bu konuda objektif bir değerlendirme yapmam zaten mümkün değil öyle.

Bence çocuklarında daha iyi bir şeye ihtiyacı vardı hani babalığa diyeyim. Oraları eksik kaldı çocuklarımın ama hani evde aldıkları o curcunalı pirimer sevginin içinde güzel bir çocukluk yaşadılar hani mahrumiyet olmaksızın bir sürü konuda. Acaba diyorum sevgi mahrumiyeti oldu mu? Hep ben sorgulamayı durmam ki sorgularım zaten. Kesin bir şey söyleyemem hiçbir konuda. Mesela o curcunalı ortamda bence çok fazla baskı da yarattık biz. Çünkü bu ailenin formatı mükemmele yönelik. İşte ödev yapıyor aa bak bu satırın kenarına taşmış demek bile çocukta bir baskı yani. Böyle bir sürü konu var ama inan ki ben hani böyle olur ya yazıyor insanlar sosyal medyada çocuğu 3 yaşına gelmiş ahh diyor doğum günün kutlu olsun da senden çok şey öğreniyorum da falan. Hiçbir şey öğrenmedim ben. İnan çocuklar bana lise 1 itibari ile kendi tercihini burnuma dayattığı ana kadar hiçbir şey öğrenmedim. Çünkü hep öğretmeye çalıştım. Bak ne yazık ki aslında onu yaptığım için bana bu kadar keskin dayattılar. İşte ben daha sonra sonra hani bu dayatmadan sonra öğrenmelerime başladım. Hep geç bak görüyor musun? Ergenliğimi geç yaşadım hani çok ağır geçirdim ben hani benim istediğim formatta neden böyle oldu istemediğim bir format bu filan kabullenemedim. Onu oldum bunu oldum, döndüm dolaştım onların bana bu hayatı tercih ettikleri noktadayım. Yani önümde ben bakıyorum ben bir şey yapamam artık. Bu noktadayım. Başından beri bu noktada olmam gerekiyor ama bu kadar acı mı çekilirdi. Hani çok ağır yaşadım bir de çok tek yasadım. Hani tek derken tabii ki kardeşlerim, arkadaşlarım, dostlarım filan ama çocuğun direk sorumluluğunu taşıyan bir anne bir babadır esas olarak o anlamda tek yaşadım. Hani o şeyi çok o baba faktörünü çok aradım ben bu sorunları yine de yaptı bir şeyler, tabii ki yapıyordu bir şey demiyorum ama benim kafamdaki bu değil hani benim kafamdaki olması gereken bu yaşadıklarımız değildi ama oldu işte.

Sonra ne oldu bağlayayım artık değil mi çok mu konuştum acaba daha da çok anlatabilirim. Ben o çıktım ya kendimi attım “...” söz tutulmadığı için böyle 6-7 yıl 3-4 hastanede çalıştım. Gerçekten çok zorlandım. Çünkü alışık olduğum çalışma ortamından çok farklı yerlerdi. Ha yine ben mümkün olduğunca tabii olmadım, kendi tercihlerimi her zaman koydum ortaya ama yine de sessiz kaldığım zamanlar oldu. Onlar beni baya şey yaptı bence zayıflattı. Sonra 5-6 sene önce tekrardan çağırdılar beni. O bana böyle şey gibi geldi böyle tamamlanmamış bir döngüyü tamamlamak gibi geldi ve de bütün o dışarda çektiklerimin ödülü gibi hani sen çektin gel şimdi buraya gel buraları bir hallet gerçekten aynı böyle dedi bana genel müdür.

Gel buraya bir sahip çık falan anlamda. Bende çok uça uça yapıyorum. Ben çok böyle severek yapıyorum. Hani ben bir işletme eğitimi almadım, yönetim eğitimi almadım ne bileyim ben bir sürü yani hastane yönetmek o kadar kolay değil yani çok faktörlü, çok bileşenli bir süreç. Canlı bir organizma yani aynı anda çok sayıda operasyonun döndüğü, sürecin yaşandığı işte insan faktörü işte malzemesi, muhasebesi, bütçesi ıvırı zıvrı envai çeşit bütün bunları ben her zaman için böyle gerçek halimle olarak yaptığım için bence iyi yaptım ve yapıyorum diyordum. Çünkü sahibiyim ben. Bir role girmeden yapıyorum. İşte küstüğüm de oluyor, alındığımda oluyor, ağladığım da oluyor, çok sinirlendiğim de oluyor, küfrettiğim de oluyor. Küfrettiği için envai çeşit olay çıkardığım da oluyor karşımdakilere. Mesela çünkü çok hastane ortamı hele bizim hastane bence bütün sağlık sektörü nüfus profili olarak yani çalışan profili olarak kadın çalışanın %70'e yakın olduğu bir sektördür aslında ama yöneticileri hep erkek bu kadınların hep erkek. Dolayısıyla hasbelkader kadın olarak o yöneticilerin arasına katılmış olanlara da hiç kadın muamelesi yapılmaz yani onları da erkekten sayarlar. Ben bir de bunun da mücadelesini veriyorum. Bu bilinci yaratmaya çalışıyorum kendimce bulunduğum ortamlarda. Epey zor ama bu farkındalık olması bile yeterlidir. Çok ağır küfürler dönüyor, çok çirkin şeyler oluyor. Belki de iş hayatının kendisinin çok erkek ağırlıklı yönetildiği için zaten başka yerlerde de böyle olabilir ama bilmiyorum ben başka yerleri.

Valla baya bir mücadele alanı gibi görüyorum. Görev edinmiş durumdayım yani ne bileyim kadınlara böyle daha 8 martlarda çok özel şeyler yapıyoruz anmalar yapıyoruz. Ne bileyim hemşirelik gününde çok farklı bir şey yapıyoruz tabii ki erkek hemşireler de var tamamda ağırlıklı olarak kadın. Ben çok önemsiyorum ya kadınların özellikle hastanelerde sağlık işinde, yönetimde olmasını çok istiyorum daha çok kadın olsun. Mesela ben şu an çalıştığım klinikte hep kadınlarla çalışıyorum. Tercih ediyorum. Kadının kıvraklığı çok farklı yönetsel anlamda da algı olarak da öyle. Tercih ederim yani erkeklere laf anlatmak imkânsız bazen. Ki yani öyle hayal ederim ki mesela gerçekten sadece kadınların yönettiği bir hastanede çalışsam ne kadar güzel olur. Aşkla yaparız işimizi. Böyle heyecanla biz mesela böyle bir şey oluyor seviniyoruz, el çırpıyoruz, sarılıyoruz birbirimize heey yaşasın falan adamlarla bu pek olmuyor. O ortak duyguyu yakalamak gerçekten zor oluyor. Bir de kadınlarla ekip olmak çok güzel, eğlenceli. Bana mesela çok sıkıcı geliyor erkeklerle olmak. Çünkü ben mesela şu anda işte çalıştığım grupta 4-5 kişiden biriyim şey olarak. E onlar erkek hepsi. Yani hep böyle bir müstehzi bakılıyor yani kadına. Sen şimdi böyle diyeceksin hıı duygusala bağlama filan. Öyle bir şey yok ya da ne bileyim böyle hakkıyla birine bir şey dediğinde, eleştirdiğinde senin bununla ne alıp veremediğin var ya bir şey yok böyle bir alıp veremediğim yok ama konu bu. Objektif bak. Hemen böyle bir şey arıyor kadınsal bir şey hani acaba başka bir sorunu mu var bunun. Böyle ya bu da ayrı bir konu bak. Bu konu bambaşka bir konu. O yüzden böyle çevremdeki kadınların gelişimine yönelik epey çaba sarf ediyorum. Kişisel gelişimlerine baya böyle ilham verici olmaya çalışıyorum. Güzel bir şey o da bana karşılıklı bir şey yaratıyor bende. Dönüyor bana güzel, coşku veya işte birinin hayatına olumlu bir katkıda bulunmuş olmak güzel oluyor. Mesela "... " söylüyorlar hoş yani.

işle bitirdim ama işle bitirmek istemiyorum ben kendi aşk hayatım yok. Yok yani hiçbir şekilde vazgeçmiş değilim asla vazgeçmedim. Böyle tabii ki ilişkilerim oldu, oluyor. Artık

ben bundan sonra ki hayatımda gerçekten bana böyle yarenlik edecek bir insan olsun isterim. Okey seks yapıyoruz yani güzel bir şey yaşanır da istediğinle de yaşarsın, yaşıyorum da istediğim şekilde ama bu değil. Gerçekten bu değil. Ne bileyim okuduğum kitabı da konuşayım, filmi de konuşayım yani daha var önümde benim epey bir hayatım var diye düşünüyorum. Olması lazım yani öyle bir insanın özlemi içindeyim ama olmadı bilmiyorum belki olur yani bir gün olur. Çünkü ben çok güzel aşık olan bir insanım. Yani o şanslı bir an önce hazırlasın kendini diyorum. Ne bileyim ne işte bu iş. O yanım bak kırık hani nasıl diyeyim niyeyse orası öyle kırık ama çok güzel dostluklarım var mesela ben gerçekten şey yapamam hani hiçbir şeyle değişmem o dostlukları. Özellikle kadınlarla olan dostluklarımın çok farklı bir yeri var. Çok farklı bir tadı var çünkü verdiği, bıraktığı lezzet çok başka yani hayatımda o dediğim aşık da olduğum biri olsa bence benim o kadınlarla yaşadığım, kadın arkadaşlarımla yaşadığım o duygudaşlığın verdiği tadı verir mi bilmiyorum. Bilmiyorum verir belki denemem yani yaşamam lazım bilmiyorum. Unuttum yani. İnşallah birisi olur hayatımda. Çok bilinmiş biri olmaz, çok bilen olmaz bilmiyorum solcu olmaz. Solcu olmazsa nasıl olur onu da bilmiyorum ama bunlar geçiyor kafamdan ama böyle klasik çok bilen bir solcu erkek tipi var ya no no no no. Bilemeyeceğim hayat ne gösterir şu anda aslında ben hayatımın en güzel, en doygun zamanlarını yaşıyorum diyebilirim. Yada o zamanlarım başladı diyebilirim bilmiyorum. İlerisini bilemediğim için. Hani son 4-5 senedir çocuklarım beni üzdüler filan hani diye oyalandım. Çok dramlar yaşadım yani bence. Gerçekte vardı hepsinin içinde. Bir şekilde yollarını çizdiler okey ama öyle bir gelecekle ilgili yine de bir endişelerim var gelecekleri ile ilgili. O kısmı da atlatırsam benden iyisi yok diyeceğim ben. Çünkü hayır severek yaptığım bir işim var, hiç böyle ayaklarım geri geri gitmiyor ben işe giderken. Böyle evim gibi bir şey işim. Ya iş gibi de görmüyorum aslında. Değişik yani benim algım mı farklı ama ben düşünüyorum böyle pazarcı da olsaydım limon satsaydım herhalde öyle yapardım bence bilmiyorum böyle söylemesi kolay. O çok zor yerlerde çalışırken de bir şekilde adapte oldum ben. Öyle veya böyle en olunmayacak yerde bile oldum. En kabus yerde bile oldum. Kimsede bilmedi çok fazla ne kadar zorlandığımı. Oluyor yani şu şey bitse de covid şöyle bir Latin Amerika turu yapsam. İspanya'ya gitsem böyle hayaller kuruyorum. Böyle işlere takıldım bak benim için bu güzel bir yaşama. Daha çok kitap okuyayım, bütün zamanımı daha çok film seyretmeye ayırayım. Ne bileyim böyle bir şey yapayım istiyorum hani onun sonu var mı yok. İspanyolcayı öğreneyim ondan sonra yarım kalmış Almancamı tamamlayayım. Böyle böyle yaparım. Yapacağım dedim mi yaparım. Umarım devam ederim. La vida!